

TRONG SỐ NÀY

Lời Mở Đầu

~ 2 ~

Vui Hưởng Đấng Christ là Sự Sống

~ 3 ~

Vui Hưởng Đấng Christ
là Bánh Sự Sống

~ 12 ~

Cách Đức Chúa Trời Thực Hiện
Mục Đích của Ngài

~ 22 ~

Sự Sống và Cảm Xúc

~ 28 ~

Suối Nước Sống là tạp chí Cơ-đốc chuyên đăng tải và giới thiệu các văn phẩm của Watchman Nee (tức Nghệ Thác Thanh) và Witness Lee. Mỗi số báo trích đăng một số bài chọn lọc từ các tác phẩm của hai ông.

Suối Nước Sống phát hành mỗi tam cá nguyệt (tháng 3, tháng 6, tháng 9 và tháng 12). Quý độc giả tại Hoa Kỳ, Ca-na-đa, Âu Châu và Á Châu có thể đăng ký nhận miễn phí.

Suối Nước Sống mong nhận được thư của quý độc giả. Để tiện việc đăng tải, xin ghi tên và địa chỉ người gửi. Thư có thể được tòa soạn rút gọn vì khuôn khổ giới hạn của tờ báo. Thư từ và phiếu ghi tên nhận báo miễn phí xin gửi về:

Living Stream Ministry
(Suối Nước Sống –
Vietnamese)
P.O. Box 2121
Anaheim, CA 92814
U.S.A.

Suối Nước Sống (ISSN 1932-9318) is published quarterly by Living Stream Ministry, 2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801. Tel. (714) 991-4681 (English)
Tel. (714) 236-6034 (Vietnamese)
E-mail: suoinuocsong@lsm.org
Website: <http://www.lsm.org>

©2006 Living Stream Ministry. Nhà xuất bản giữ bản quyền. Không được in ấn hay trích dịch dưới bất cứ hình thức hoặc phương tiện nào như: đồ họa, điện tử, cơ khí, bao gồm phô-tô-cóp-pi, đầu băng, hoặc bộ trữ tin tức, hệ thống tìm tin mà không có giấy phép của nhà xuất bản.

L ờ i M ỏ Đ à u

Trong Giảng chương 6 Chúa Giê-su giới thiệu chính Ngài là bánh sự sống với thế gian. Trong các câu từ 51 đến 57, Chúa lặp đi lặp lại rằng chúng ta phải ăn thịt Ngài và uống huyết Ngài, và “bởi cơ ấy có nhiều môn đồ của Ngài trở lui, không còn đi với Ngài nữa” (c. 66). Rất có thể lời ấy khó nghe đối với chúng ta ngày nay, cũng như đã khó nghe đối với các môn đồ của Ngài thời bấy giờ. Nguyên Chúa ban ân điển cho chúng ta để chúng ta gác qua các quan niệm tôn giáo của mình mà chân thành cầu hỏi ý nghĩa của việc “ăn Giê-su”. Trong Giảng 6:57, Chúa nói rõ rằng: “Kẻ nào ăn Ta sẽ sống bởi Ta”. Phần phụ chú của câu này trong Bản Kinh Thánh Khôi Phục chép: “Ăn là nhận lấy thức ăn vào trong chúng ta để thức ăn được hấp thụ cách hữu cơ vào trong thân thể chúng ta. Như vậy, ăn Chúa Giê-su là nhận lấy Ngài vào trong chúng ta để Ngài được hấp thụ bởi con người mới được tái sinh theo cách sự sống. Sau đó, chúng ta sống bởi Đấng mình đã tiếp nhận. Theo cách ấy, Ngài là Đấng phục sinh sống trong chúng ta (Giăng 14:19-20)”. Trong số báo *Suối Nước Sống* này, chúng ta sẽ tập trung sự chú ý vào việc “ăn Giê-su” là nguồn thực tiễn của một đời sống sống Christ hằng ngày. Nguyên Chúa mở mắt chúng ta để nhìn thấy vấn đề trọng yếu này và đem mỗi người chúng ta vào trong một đời sống hoàn toàn thỏa mãn nơi Đấng Christ là nguồn cung ứng phong phú của chúng ta.

Ban Biên Tập

Đức Chúa Trời ĐẮNG CHRIST là Sự Sống

Kinh Thánh: Sáng 1:26-27; 2:8-9;
Côl. 1:15; 3:4; 1 Giăng 5:12; Giăng
1:4; 6:35, 57, 63; 2 Côr. 4:7; Ga 4:19;
Rô 8:29

Ý ĐỊNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI LÀ ĐẶT ĐẮNG CHRIST LÀ SỰ SỐNG VÀO TRONG CON NGƯỜI

Vào đầu Kinh Thánh, hai vấn đề liên quan đến con người được đề cập là hình ảnh của Đức Chúa Trời và sự sống của Đức Chúa Trời. Trong chương đầu tiên của Sáng-thế Ký, chúng ta được biết con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời (cc. 26-27). Sau đó trong chương hai, chúng ta được biết sau khi tạo dựng con người, Đức Chúa Trời đặt con người trước cây sự sống (cc. 8-9). Theo Kinh Thánh, cây sự sống là một biểu tượng chỉ về việc Đức Chúa Trời là sự sống đối với con người. Đó là một hình ảnh rõ ràng cho chúng ta thấy rằng mặc dầu con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời, nhưng khi ấy con người chưa có sự sống của Đức Chúa Trời. Con người có được hình ảnh của Đức Chúa Trời qua tiến trình tạo dựng, nhưng chưa sở hữu

sự sống của Đức Chúa Trời. Con người được đặt trước sự sống của Đức Chúa Trời, nhưng sự sống của Đức Chúa Trời vẫn ở ngoài con người. Chúng ta phải rất rõ ràng về bức tranh này. Sự sống của Đức Chúa Trời tuy ở trước mặt con người, nhưng ở ngoài con người.

Theo Kinh Thánh, hình ảnh của Đức Chúa Trời là gì? Cô-lô-se 1:15 cho biết rằng Đấng Christ là Con Đức Chúa Trời chính là hình ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được. Con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời có nghĩa là con người được tạo dựng theo Đấng Christ. Rô-ma 5:14 nói rằng con người, A-đam, là hình ảnh tượng trưng của Đấng Christ. Con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời, và hình ảnh của Đức Chúa Trời là chính Đấng Christ. Con người là hình ảnh tượng trưng của Đấng Christ có thể ví sánh với tấm hình. Tấm hình của một người giống người ấy. Vì được tạo dựng theo Đấng Christ, nên con người trở thành hình ảnh tượng trưng của Đấng Christ. Nói theo ngôn ngữ của ngày nay thì con người là hình chụp của Đấng Christ. Tấm hình có hình ảnh của người

Ngày nay, không chỉ những người chưa tin mà ngay cả các Cơ-đốc-nhân cũng có quan niệm sai trật về mối quan hệ giữa chúng ta và Đức Chúa Trời. Khi nghĩ về Đức Chúa Trời, chúng ta quan niệm rằng mình cần thực hiện nhiều điều tốt để làm vui lòng Ngài. Quan niệm như vậy là hoàn toàn sai trật.

được chụp, chứ không có sự sống của người ấy. Đối với A-đam cũng y như vậy. Khi được tạo dựng, A-đam được tạo dựng theo Đấng Christ, vì vậy ông trở nên tấm hình của Đấng Christ. Ông tuy có hình ảnh của Đấng Christ, nhưng không có sự sống của Đấng Christ. Ngày nay không nhà nhiếp ảnh nào có ý định đặt sự sống vào trong tấm hình, nhưng Đức Chúa Trời đã đặt con người trước cây sự sống với ý định là con người ăn cây sự sống và nhận được sự sống của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời tạo dựng con người theo hình ảnh của Ngài là Đấng Christ với ý định là đặt Đấng Christ như sự sống vào trong con người. Vậy, sự sống của Đức Chúa Trời là gì? Sự sống của Đức Chúa Trời là chính Đấng Christ. Đấng Christ vừa là hình ảnh của Đức Chúa Trời vừa là sự sống của Đức Chúa Trời. Phúc Âm Giảng cho biết Đấng Christ là sự sống (1:4). Thư tín của ông nói với chúng ta rằng ai có Con là Đấng Christ thì có sự sống, còn ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống (1 Giảng 5:12). Ý định đời đời của Đức Chúa Trời, tức mục đích thần thượng của Ngài, là tạo

dựng con người theo Đấng Christ, như tấm hình của Đấng Christ, để con người nhận lấy Đấng Christ là sự sống của mình.

Tuy nhiên, con người đã thất bại trong vấn đề này. Thay vì nhận lấy cây sự sống, con người đã nhận lấy cây kiến thức. Tất cả chúng ta đều biết câu chuyện đáng buồn ấy. Chúng ta ngợi khen Chúa vì một ngày kia Ngài đã vào thế gian, chết trên thập tự giá để cứu chuộc chúng ta, và phóng thích chính Ngài là Linh để làm sự sống cho chúng ta. Bây giờ người nào tin Ngài cũng tiếp nhận Ngài và sở hữu Ngài là sự sống. Cơ-đốc-nhân chúng ta có Đấng Christ là sự sống của mình (Côl. 3:4). Bây giờ chúng ta không còn chỉ là tấm hình của Đấng Christ; chúng ta cũng có sự sống của Đấng Christ ở trong mình. Vì vậy, chúng ta là sự bày tỏ sống động của Đấng Christ.

Ngày nay, không chỉ những người chưa tin mà ngay cả các Cơ-đốc-nhân cũng có quan niệm sai trật về mối quan hệ giữa chúng ta và Đức Chúa Trời. Khi nghĩ về Đức Chúa Trời, chúng ta quan niệm rằng mình cần thực hiện nhiều điều tốt để làm vui lòng

Ngài. Quan niệm như vậy là hoàn toàn sai trật. Theo khải thị trong Kinh Thánh, vì chúng ta đã được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời để làm tấm hình của Ngài, cho nên điều chúng ta phải làm là tiếp nhận Đấng Christ là sự sống của mình. Một khi chúng ta tiếp nhận Ngài là sự sống của chúng ta, Đấng Christ sống trong chúng ta để làm cho chúng ta trở nên sự bày tỏ sống động của Ngài.

CON NGƯỜI LÀ CHIẾC BÌNH CHỨA ĐỰNG ĐẤNG CHRIST

Mặc dầu chúng ta có hình ảnh của Đấng Christ, nhưng qua tiến trình sáng tạo chúng ta chỉ là những chiếc bình trống không (2 Côr. 4:7). Chúng ta được tạo ra làm những chiếc bình vì mục đích chứa đựng Đấng Christ. Con người có thể được ví sánh với chiếc bao tay. Chiếc bao tay được tạo ra theo hình ảnh của bàn tay vì đó là chiếc bình được tạo ra để chứa đựng bàn tay. Không có bàn tay thì chiếc bao tay trống rỗng. Đó là lý do tại sao những người không có Đấng Christ luôn luôn cảm thấy đời người là trống rỗng, hư không của những hư không. Cũng như bao tay là chiếc bình và bàn tay là nội dung, thì con người là bình chứa, chiếc bình đựng Đấng Christ. Không có Đấng Christ là nội dung và sự đầy đủ của mình thì chúng ta là những người trống không, những chiếc bình trống không.

Là Cơ-đốc-nhân, chúng ta có Đấng Christ ở trong mình. Bây giờ

“bày tay” và “bao tay” là một. Bao tay là bình chứa, và bàn tay là nội dung. Bao tay bày tỏ bàn tay, và bàn tay chứa đầy bao tay. Hơn nữa, bao tay được thỏa mãn vì có bàn tay ở trong nó. Chúng ta phải nhận thức rằng mình là chiếc bình chứa đựng Đấng Christ, bình chứa dành cho Đấng Christ. Chúng ta không nên cố gắng làm bất cứ điều gì để đẹp lòng Đức Chúa Trời. Ý định của Đức Chúa Trời không phải là chúng ta làm điều tốt lành để đẹp lòng Ngài, mà là chúng ta tiếp nhận Đấng Christ là sự sống của mình. Nếu bao tay của tôi không chịu nhận lấy bàn tay của tôi mà chỉ cố gắng làm điều này điều kia cho bàn tay của tôi, thì tôi sẽ nói: “Đừng làm những điều ấy. Ta chỉ muốn đặt bàn tay của mình vào trong người”.

Trong Cơ-đốc giáo ngày nay có nhiều sự dạy dỗ bảo người ta phải làm điều tốt. Hồi trẻ, tôi là một Cơ-đốc-nhân thực sự được tái sinh, nhưng được dạy dỗ cách sai trật. Tôi được dạy là phải khiêm nhường và kiên nhẫn, và tôi đã trả giá để trở nên kiên nhẫn. Tôi không

Chúng ta phải quên đi việc trở nên khiêm nhường, kiên nhẫn, tốt lành và làm điều tốt mà hãy đơn sơ tiếp xúc với Đấng Christ là sự sống hằng ngày và từng giây phút.

những được dạy dỗ phải làm điều tốt mà còn được dạy dỗ phải trở nên tốt lành. Tuy nhiên, càng cố gắng kiên nhẫn, tôi càng thiếu kiên nhẫn. Càng cố gắng khiêm nhường, tôi càng kiêu ngạo. Càng cố gắng trở nên tốt lành và làm điều tốt, tôi càng thấy mình trống rỗng và không thỏa mãn. Càng cố gắng làm gì đó để đẹp lòng Đức Chúa Trời, tôi càng cảm thấy Đức Chúa Trời xa cách tôi. Về sau, Chúa mở mắt tôi và cho tôi thấy đó là đường lối sai trật. Đường lối đúng đắn không phải là trở nên tốt lành cũng không phải là làm điều tốt, không phải trở nên khiêm nhường cũng không phải trở nên kiên nhẫn. Đường lối đúng đắn là nhận lấy Đấng Christ làm sự sống. Đường lối đúng đắn là nhận lấy Đấng Christ và tiếp nhận Ngài làm sự sống. Sau khi tiếp nhận Ngài làm sự sống của mình, chúng ta phải học tập nhận lấy Ngài là thức ăn hằng ngày của mình. Chúng ta phải học cách nuôi dưỡng nơi Ngài, uống Ngài và giữ mình đều đặn tiếp xúc với Ngài. Chúng ta phải học cách nhận lấy Ngài làm sự cung ứng sự sống của mình hằng ngày và từng giây phút. Chúng ta phải quên đi việc trở nên khiêm nhường, kiên nhẫn, tốt lành và làm điều tốt mà hãy đơn sơ tiếp xúc với Đấng Christ là sự sống hằng ngày và từng giây phút.

Tất cả chúng ta phải thấy bức tranh rất rõ ràng và đơn giản là chúng ta được tạo dựng làm chiếc bình để chứa đựng Đấng Christ. Chúng ta không còn gì để

làm ngoại trừ nhận lấy Đấng Christ làm sự sống của mình, nhận lấy Ngài làm thức ăn hằng ngày của mình và nhận lấy Ngài làm sự cung ứng sự sống của mình từng giây phút. Đó là điều chúng ta phải học biết. Tôi từng gặp hàng ngàn Cơ-đốc-nhân tại nhiều nơi trên khắp thế giới. Khi nói chuyện với họ, tôi nhận thấy ai trong họ cũng biết về nhiều điều. Họ biết đôi điều về Sáng-thế Ký và Khải-thị. Họ biết ít nhiều về sách Giăng và Lu-ca. Họ quen thuộc với một số điều trong Tân Ước và Cựu Ước. Họ có thể nói với anh em về nhiều vấn đề trong Cơ-đốc giáo. Tuy nhiên, tôi cố gắng chia sẻ tại nhiều nơi vấn đề Đấng Christ là sự sống cho chúng ta, nhưng nhiều tín đồ không quan tâm đến điều này. Họ biết lời Chúa nói trong Giăng 6:35 và 57. Trong câu 35 Chúa nói Ngài là bánh sự sống, và trong câu 57 Ngài nói ai ăn Ngài sẽ sống bởi Ngài. Tôi xin họ cho tôi biết Chúa trở nên bánh sự sống cho chúng ta như thế nào và chúng ta có thể ăn Ngài ra sao. Nếu chính Đấng Christ đã nói chúng ta có thể ăn Ngài và sống bởi Ngài, vậy chúng ta có thể ăn Ngài bằng cách nào? Mặc dầu tôi cố gắng hỏi về điều này tại nhiều nơi, nhưng không người nào có thể cho tôi biết ý nghĩa chính xác, ý nghĩa đích thực, của việc ăn Đấng Christ, và không người nào có thể chia sẻ từ kinh nghiệm cách nhận lấy Đấng Christ làm thức ăn hằng ngày của mình. Mặc dầu Đấng Christ đã nói ai ăn Ngài sẽ sống bởi Ngài, nhưng

chúng ta có thể thực sự ăn Đấng Christ bằng cách nào? Phải chăng chỉ có cách là đọc Kinh Thánh? Nhiều người đã đọc kỹ Kinh Thánh, nhưng không biết cách nhận lấy Đấng Christ làm thức ăn của mình.

CHÚNG TA CẦN TIẾP XÚC VỚI CHÚA VÀ NHẬN LẤY NGÀI

Muốn ăn Chúa thì chúng ta phải mở miệng mình ra. Có lẽ vào sáng sớm, chúng ta dành ít thời giờ cầu nguyện và tương giao với Chúa. Vào buổi sáng, nhiều người chúng ta cầu nguyện xin Chúa giúp mình làm điều này điều kia. Có lẽ chúng ta cầu nguyện: “Chúa ơi, hôm nay là một ngày mới. Con đặt ngày hôm nay vào trong bàn tay yêu thương của Ngài. Chúa ơi, xin giúp con thực hiện điều này điều kia”. Nói đúng ra, cầu nguyện như vậy không phải là sai. Tuy nhiên, nếu được Chúa mở mắt, chúng ta sẽ nhận thức rằng khi đến với Chúa vào mỗi sáng, chúng ta không nên đến cầu xin Ngài giúp đỡ mình thực hiện nhiều điều. Thay vào đó, chúng ta phải đến với Chúa để tiếp xúc với Ngài

và nhận lấy Ngài. Chúng ta phải liên tiếp hấp thụ điều gì đó từ Chúa vào trong mình. Chúng ta phải thường xuyên nuôi dưỡng nơi Ngài và uống Ngài. Chúng ta phải đến với Chúa như thể chúng ta đến với một bữa ăn sáng thịnh soạn. Sau khi tiếp xúc với Chúa một thời gian, chúng ta sẽ được đầy đầy Ngài. Chúng ta sẽ được thỏa mãn và được làm cho tươi mới. Cách đúng đắn để làm Cơ-đốc-nhân không phải là cầu xin Chúa giúp đỡ mình thực hiện điều này điều kia. Cách đúng đắn để làm Cơ-đốc-nhân là từng giây phút nhận lấy Chúa là sự đầy đủ và nguồn cung ứng sự sống của chúng ta. Đó là điều chúng ta phải học tập. Trước đây chúng ta đã học tập nhiều điều cách không đúng đắn. Cách tốt nhất để làm Cơ-đốc-nhân bình thường là trở nên đơn sơ, hằng ngày nhận lấy Đấng Christ làm sự sống của chúng ta.

Đối với tôi, chỉ chia sẻ với anh em về Kinh Thánh là điều rất dễ dàng. Tôi có thể tổ chức một buổi học Kinh Thánh về sách Sáng-thế Ký, Thi-thiên hay sách Khải-thị. Nhưng tôi không tin chắc mình có thể thuyết phục anh em trở

Cách đúng đắn để làm Cơ-đốc-nhân không phải là cầu xin Chúa giúp đỡ mình thực hiện điều này điều kia. Cách đúng đắn để làm Cơ-đốc-nhân là từng giây phút nhận lấy Chúa là sự đầy đủ và nguồn cung ứng sự sống của chúng ta.

nên Cơ-đốc-nhân đơn sơ. Chúng ta biết quá nhiều theo tâm trí của mình, nhưng chúng ta kinh nghiệm Đấng Christ quá ít trong linh. Vì vậy, thuyết phục một người nào đó trở nên Cơ-đốc-nhân đơn sơ thì có phần khó khăn. Cơ-đốc-nhân đơn sơ giống như một đứa trẻ. Trẻ con không quan tâm đến việc có nhiều kiến thức; chúng đơn sơ ngồi vào bàn và ăn thức ăn. Tôi đã và đang ăn gần sáu mươi năm. Mặc dầu không biết sinh tố A, sinh tố B và sinh tố C là gì, tôi vẫn sống khỏe mạnh vì ăn uống điều độ. Mỗi sáng tôi ăn hai trứng gà, một ly sữa, hai miếng bánh mì và một tô ngũ cốc. Nếu anh em hỏi thức ăn này có những gì, tôi sẽ đáp rằng tôi không biết. Tôi tuy không biết thức ăn gồm có những gì, nhưng biết nó ăn được. Tôi không tin rằng ngày nay có chuyên gia về khoa dinh dưỡng nào biết mọi sự về thức ăn. Thức ăn là điều quá huyền bí.

Những điều liên quan đến sự sống thần thượng cũng rất huyền bí. Hiểu được Kinh Thánh không phải là dễ. Quyển sách này ở trong tay tôi suốt bốn mươi năm. Ngày ngày tôi nghiên cứu Kinh Thánh, đọc Kinh Thánh và suy gẫm về Kinh Thánh. Thậm chí đến hôm nay tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu quyển sách ấy. Ba mươi ba năm trước, tôi nghĩ mình đã hiểu các biểu tượng và lời tiên tri. Tôi hiểu rằng bảy mươi tuần được đề cập trong Đa-ni-ên chương 9 bao gồm sáu mươi hai tuần đầu, bảy tuần theo sau và tuần cuối cùng, và

tuần cuối cùng được chia ra thành hai phần. Phần nửa đầu của tuần cuối cùng kéo dài ba năm rưỡi, tức bốn mươi hai tháng hay một ngàn hai trăm sáu mươi ngày. Khi ấy tôi nghĩ mình đã hiểu các con số này. Tuy nhiên, ngày nay tôi phải nhìn nhận với anh em rằng tôi chưa hoàn toàn hiểu Kinh Thánh. Tuy nhiên, ngày ngày tôi chọn ra ít câu từ Kinh Thánh để ăn và vui hưởng hầu được thỏa mãn. Ngày ngày lời Kinh Thánh rất ngọt ngào, tươi mới và làm cho tôi khoan khoái. Tuy không hoàn toàn hiểu Kinh Thánh, nhưng tôi ăn Kinh Thánh rất nhiều.

TIẾP XÚC VỚI Đấng CHRIST BẰNG LINH CHÚNG TA

Ngày kia một chị em đến hỏi tôi rằng: “Anh Lee ơi, xin cho tôi biết cách trở nên một người vợ tốt?” Tôi đáp: “Chị ơi, chị đã đến lắm người rồi. Tôi không biết phải nói gì. Tôi nghĩ tốt hơn là chị đi hỏi Khổng Tử. Ông ta sẽ biết cách tốt nhất để chị trở nên một người vợ đúng đắn”. Chị nói: “Anh Lee ơi, tôi biết anh là một giáo sư giữa vòng con cái Chúa”. Tôi trả lời rằng: “Không, tôi không phải là giáo sư, mà là người cung ứng. Sự khác biệt giữa giáo sư và người cung ứng là giáo sư chỉ dẫn chị cách làm điều này điều kia, chẳng hạn như cách trở nên người vợ tốt, tôi không có lòng dạ cho điều đó. Nhưng nếu chị muốn tôi cung ứng Đấng Christ, thì đó là điều đúng đắn. Tuy nhiên, dầu tôi có thể cung ứng Đấng Christ cho chị, nhưng

chính chị phải vui hưởng Đấng Christ. Tôi có thể dọn bữa ăn sáng cho chị, nhưng tôi không thể ăn sáng thay cho chị. Không người nào có thể ăn thay cho người khác. Người mẹ không thể ăn thay cho các con của mình. Ngay cả một đứa bé cũng phải tự mình uống sữa”. Sau đó tôi nói: “Thưa chị, Đấng Christ hiện ở trong chị làm sự sống của chị. Hãy học tập tiếp xúc với Đấng Christ trong linh của chị chứ không phải bởi tâm trí của chị. Hãy học tập kêu gọi chính mình vào trong linh hằng ngày và từng giây phút. Hãy trở về với linh của mình để gặp gỡ Đấng Christ tại đó. Hãy học tập cách vận dụng linh mình để tiếp xúc với Đấng Christ”.

Sau đó, chị em ấy hỏi tôi rằng: “Anh Lee ơi, khi tiếp xúc với Đấng Christ theo cách ấy, tôi phải nói gì đây?” Tôi trả lời: “Thưa chị, chị không cần chuẩn bị trước phải nói gì. Từng giây phút hãy đơn giản kêu gọi trọn bản thể của chị trở về với linh. Hãy tiếp xúc với Chúa và gặp gỡ Ngài tại đó. Chị cảm thấy thế nào thì hãy đơn sơ thưa với Ngài y như vậy. Chúng ta có thể nói với Ngài rằng: ‘Chúa ơi, con cần trở nên người vợ tốt, nhưng con cảm thấy mình quá yếu đuối để trở nên người vợ tốt. Chúa ơi, con muốn trở nên kiên nhẫn, nhưng con không có chút kiên nhẫn nào. Con không thể thực hiện điều ấy’. Hãy nói điều gì đó với Chúa. Hãy nói với Ngài mọi cảm nghĩ và gánh nặng của chị. Ngoài điều đó ra, chị không cần làm gì cả. Điều xảy ra kể tiếp không

phải là công việc của tôi, mà là công việc của Chúa. Tôi không phải là tiên tri của chị. Tôi đơn sơ cung ứng Đấng Christ cho chị, chỉ dẫn chị cách tiếp xúc với Đấng Christ”.

Vài ngày sau, chị em ấy đến một buổi nhóm. Khi nhìn thấy tôi, chị tươi cười và nói: “Anh Lee ơi, thật là tuyệt diệu! Xin để tôi kể lại với anh những gì đã xảy ra”. Trong buổi nhóm ấy có thời giờ dành cho những lời tương giao và làm chứng. Chị đứng lên và làm chứng rất sống động, nói với các thánh đồ rằng Chúa có ý nghĩa rất lớn đối với chị sau khi tiếp xúc với Ngài. Chị đã tìm ra bí quyết.

Phương cách không phải là học biết nhiều giáo lý, lắng nghe nhiều lời dạy dỗ, thậm chí cũng không phải là đọc Kinh Thánh cho nhiều bởi tâm trí của mình. Tất cả những điều ấy đều không công hiệu. Chúng ta phải nhận thức rằng bây giờ Chúa là Linh. Ngài là sự sống đối với chúng ta, và bây giờ Ngài ở trong chúng ta làm Linh. Nhu cầu của chúng ta là tiếp xúc với Ngài trong linh hằng ngày và từng giây phút. Chúng ta cần phải luôn luôn tiếp xúc với thân vị sống động ấy là chính Đấng Christ.

Tại sao chúng ta cần đọc Kinh Thánh? Vì Kinh Thánh là phương tiện qua đó và bởi đó chúng ta có thể tiếp xúc với Đấng Christ trong linh của mình. Chúng ta phải học tập điều này. Không những chỉ vào buổi sáng mà suốt ngày chúng ta phải liên tục tiếp xúc với Chúa. Chúng ta càng tiếp xúc

với Chúa, Chúa sẽ càng chiếm hữu trọn bản thể chúng ta và càng trở nên nguồn cung ứng sự sống của chúng ta. Nếu chúng ta cần sự khôn ngoan, Chúa sẽ là sự khôn ngoan của chúng ta. Nếu chúng ta cần sức lực, Chúa sẽ là sức lực của chúng ta. Bất cứ điều gì chúng ta cần, chẳng hạn như sự sáng và tình yêu, Chúa sẽ là chính điều đó cho chúng ta.

Phương cách đơn giản nhất là tiếp xúc với Chúa trong linh chúng ta. Nếu thực hành điều này, chúng ta sẽ kinh nghiệm Chúa là mọi sự. Ngài sẽ là sự kiên nhẫn và sự khiêm nhường của chúng ta. Nếu để Đấng Christ sống trong chúng ta, chúng ta sẽ là những người khiêm nhường và kiên nhẫn nhất. Tất cả những điều như quyền năng, sức lực, sự kiên nhẫn và tình yêu không gì khác hơn là chính Đấng Christ. Chúng ta không nên cố gắng dùng sức riêng để trở nên khiêm nhường hay kiên nhẫn, để yêu thương người khác hay trở nên người vợ người chồng tốt. Điều duy nhất chúng ta phải học tập và kinh nghiệm là liên tục tiếp xúc với

Chúng ta càng tiếp xúc với Chúa, Chúa sẽ càng chiếm hữu trọn bản thể chúng ta và càng trở nên nguồn cung ứng sự sống của chúng ta.

Đấng Christ. Nếu chúng ta làm điều ấy, Đấng Christ sẽ là sự sống cho chúng ta và thêm sức cho chúng ta để trở nên người vợ người chồng tốt. Đôi khi chúng ta quá khôn khéo cho nên trở thành người đại dốt nhất. Nếu liên tục tiếp xúc với Đấng Christ, chúng ta không cần phải khôn khéo. Đấng Christ sẽ là sự khôn ngoan, sự sống, sức lực, sự vui mừng, sự bình an và sự an ủi của chúng ta. Mọi sự chúng ta cần đều ở trong Ngài. Nếu luôn luôn tiếp xúc với Đấng Christ, chúng ta sẽ là những người tuyệt vời, vinh diệu trong Đấng Christ, có Đấng Christ sống ở trong mình. Đó là cách tuy đơn giản mà đúng đắn để làm Cơ-đốc-nhân.

ĐẤNG CHRIST THÀNH HÌNH TRONG CHÚNG TA

Các kinh nghiệm ấy đem đến kết quả là Đấng Christ được thành hình trong chúng ta (Ga 4:19). Khi giúp bạn trẻ mang bao tay, chúng ta phải giúp chúng từ từ đút từng ngón tay vào bao tay. Khi ấy bàn tay của chúng được hình thành cách vừa vặn trong bao tay. Đấng Christ hiện ở trong chúng ta, nhưng có thể Ngài ở trong chúng ta cách non nớt, cũng như bàn tay được đút vào bao tay cách không đúng đắn. Có thể Đấng Christ không cách nào chiếm hữu trọn bản thể chúng ta, lan rộng ra chính Ngài vào trong mọi phần bề trong của bản thể chúng ta. Tuy nhiên, nếu chúng ta duy trì việc tiếp xúc với Đấng Christ, thì ngày ngày và từng giây

phút Đấng Christ sẽ lan rộng ra và o trong mọi phần bề trong của chúng ta và hoàn toàn chiếm hữu chúng ta. Khi ấy Đấng Christ sẽ được hình thành trong chúng ta. Chúng ta sẽ có tâm trí, tình cảm và ý chí của Đấng Christ. Đấng Christ sẽ trở nên mọi sự đối với chúng ta trong trọn bản thể chúng ta. Đấng Christ sẽ được thành hình trong chúng ta, và chúng ta được đồng hóa theo hình ảnh của Đấng Christ (Rô 8:29). Điều ấy có nghĩa là chúng ta sẽ được trưởng thành trong sự sống của Đấng Christ.

Chúng ta phải trở nên rất đơn sơ. Chúng ta phải từ bỏ con đường kiến thức mà nhận lấy con đường sự sống. Tại đây có hai loại cây là cây sự sống và cây kiến thức. Ý định của Đức Chúa Trời là chúng ta nhận lấy cây sự sống chứ không phải cây kiến thức. Đáng tiếc là hầu hết các Cơ-đốc-nhân nhận lấy cây kiến thức thay vì cây sự sống. Vì vậy, ngày nay chúng ta phải thay đổi đường lối của mình bằng cách làm Cơ-đốc-nhân theo sự sống chứ không theo kiến thức. Hãy quên đi việc có thêm kiến thức và giáo lý. Hãy đơn sơ duy trì việc tiếp xúc với Đấng Christ, càng nhiều càng tốt. Khi ấy anh em sẽ vui hưởng Đấng Christ và áp dụng Đấng Christ trong toàn bộ cuộc sống hằng ngày của mình. Anh em sẽ kinh nghiệm Đấng Christ một cách rất thực tế. Tôi tin rằng ngày nay đó là nhu cầu cấp bách cho mọi Cơ-đốc-nhân. Vì vậy, chúng ta hãy cầu nguyện nhiều. Hãy cầu xin

Chúng ta phải trở
nên rất đơn sơ.
Chúng ta phải từ bỏ
con đường kiến thức
mà nhận lấy con
đường sự sống.

Chúa để con cái Ngài được giúp đỡ mà thay đổi cách làm Cơ-đốc-nhân. Họ phải quay khỏi kiến thức sang sự sống. Họ cần từ bỏ con đường kiến thức và đơn sơ nhận lấy con đường sự sống, luôn luôn duy trì việc tiếp xúc với Đấng Christ. Ngài là sự sống và mọi sự đối với chúng ta. Chúng ta không nên làm gì ngoại trừ ngày ngày nhận lấy Ngài, vui hưởng Ngài và áp dụng Ngài một cách rất thực tiễn.

Witness Lee, *Vui Hưởng Đấng Christ vì Sự Gia Tăng của Ngài*, chương 1, tiếng Anh

Trời Hưởng ĐẮNG CHRIST *là Bánh Sự Sống*

Kinh Thánh: Giăng 1:1, 4, 14, 12; 6:35, 56-57, 63; 10:10; 12:24; 14:16-20; 15:4-5

Hai chương đầu của Sáng-thế Ký và hai chương cuối của Khải-thị trình bày hai bức tranh tương tự. Nếu xem xét kỹ phần đầu và phần cuối của Kinh Thánh, chúng ta sẽ nhận thấy rằng cả hai phần ấy đều liên quan đến vấn đề Đức Chúa Trời là sự sống cho con người. Quang cảnh trong Sáng-thế Ký chương 2 cho thấy sau khi tạo dựng con người, Đức Chúa Trời đặt con người trước cây sự sống. Ý định của Đức Chúa Trời là con người tiếp nhận Ngài là sự sống. Mặc dầu con người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời là Đấng Christ (Côl. 1:15; 2 Côr. 4:4), nhưng con người không có sự sống của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đặt con người trước cây sự sống với ý định là con người nhận

lấy cây ấy và tiếp nhận sự sống của Đức Chúa Trời.

Ý định đời đời của Đức Chúa Trời là truyền chính sự sống của Ngài vào trong con người thọ tạo. Tuy nhiên, trước khi nhận lấy sự sống của Đức Chúa Trời, con người đã bị kẻ thù là Sa-tan cám dỗ mà chú ý đến cây kiến thức về thiện và

Kinh Thánh bày tỏ cách rõ ràng và đơn giản rằng Đức Chúa Trời trong Con và với tư cách là Linh mong muốn truyền chính Ngài là sự sống vào trong chúng ta.

ác. Cây kiến thức về thiện và ác chỉ về điều gì đó khác hơn là cây sự sống. Chỉ riêng Đức Chúa Trời là nguồn sự sống. Ngài là nguồn sự sống, dòng chảy sự sống duy nhất. Tuy nhiên, trong vũ trụ này có một nguồn khác là Sa-tan, tức kẻ thù của Đức Chúa Trời. Con người đã bị Sa-tan cám dỗ chạm

đến một điều gì đó không phải là chính Đức Chúa Trời. Theo cách ấy, con người đã phạm tội là đi tìm đến sự chết. Cuối cùng, bốn ngàn năm sau Đấng Christ đã đến và hoàn thành sự cứu chuộc. Ngài đã

Ngài không muốn làm vua, và cũng không đến để làm vua. Thay vào đó, Ngài nói Ngài là bánh sự sống.

cứu chuộc con người, vô hiệu hóa sự chết và tuôn đổ ra sự sống thần thượng của Ngài trong sự phục sinh. Bây giờ Ngài là Linh có thể được tiếp nhận bởi bất cứ người nào tin vào Ngài. Người nào tin vào Ngài cũng nhận được Ngài là sự sống. Vào cuối Kinh Thánh, cây sự sống vẫn còn đó, tăng trưởng trong dòng chảy của nước sống để cung ứng cho thành vinh hiển là Giê-ru-sa-lem Mới (Khải 22:1-2). Bức tranh sau rốt trong Kinh Thánh là cây sự sống, tăng trưởng trong dòng chảy của nước sống để cung ứng thức ăn cho tất cả những người được cứu chuộc. Hai bức tranh này trong Sáng-thế Ký và Khải-thị cho thấy rõ rằng ý định của Đức Chúa Trời từ ban đầu và mục tiêu tối hậu của Ngài là con người nhận lấy Ngài làm sự sống của mình. Đức Chúa Trời Tam Nhất là sự sống đối với chúng ta. Kinh Thánh bày tỏ cách rõ ràng và đơn giản rằng Đức Chúa Trời trong Con và với tư cách là Linh mong muốn truyền chính Ngài là sự sống vào trong chúng ta. Nhờ đó, Đức Chúa Trời hòa lẫn

chính Ngài với chúng ta. Khi chúng ta bỏ trà vào nước, trà hòa lẫn với nước. Khi ấy không còn thuần là trà, cũng không còn thuần là nước, mà là trà hòa lẫn với nước thành nước trà. Chúng ta là “ly nước”, và Đức Chúa Trời là “trà”. Đức Chúa Trời đặt chính Ngài vào trong chúng ta để hòa lẫn với chúng ta, làm cho chúng ta trở nên Thần-nhân. Chúng ta là Thần-nhân vì Đức Chúa Trời ở trong chúng ta và thậm chí hòa lẫn với chúng ta. Chúng ta dạn dĩ nói với người khác rằng chúng ta không những là con người mà còn là Thần-nhân. Chúng ta không chỉ là ly nước nữa, mà là ly nước trà. Chúng ta có màu trà, vị trà và chất trà vì chúng ta được hòa lẫn với yếu tố của trà. Chính Đức Chúa Trời hiện được hòa lẫn với linh chúng ta. Thật kỳ diệu và tuyệt vời vì “Đức Chúa Trời trong Con và là Linh” có thể được hòa lẫn với chúng ta! Chúng ta không những có Đức Chúa Trời mà còn dự phần trong chính Đức Chúa Trời. Chính Đức Chúa Trời Tam Nhất, tức Cha trong Con và là Linh, hiện đang cư ngụ trong chúng ta. Đây là một sự thật kỳ diệu, là Khải thị của toàn bộ Kinh Thánh.

ĂN ĐẮNG CHRIST, TIÊU HÓA ĐẮNG CHRIST, VÀ ĐƯỢC HÒA LẤN VỚI ĐẮNG CHRIST

Giữa phần đầu và phần cuối của Kinh Thánh có một sách trong sáu mươi sáu sách đặc biệt bàn về vấn đề sự sống. Ấy là Phúc Âm Giảng, tức sách về sự

sống. Phúc Âm Giăng thường được nói đến là sách về sự sống. Sách ấy nói với chúng ta rằng ban đầu, trong cõi đời đời, có Lời, và Lời là Đức Chúa Trời (1:1). Tất cả chúng ta đều biết rằng nói cách đơn giản, lời là sự bày tỏ. Những lời chúng ta nói là sự bày tỏ của chúng ta. Vì Đấng Christ là Lời của Đức Chúa Trời và Đấng Christ là Đức Chúa Trời, điều đó cho thấy rằng Đấng Christ là sự bày tỏ và sự giải thích của Đức Chúa Trời. Một ngày kia sự bày tỏ ấy là chính Đức Chúa Trời đã trở nên một con người tên là Giê-su. Là một con người, Ngài cư ngụ giữa vòng loài người một cách bình thường, chứ không phải một cách hào nhoáng. Mặc dầu Ngài sống như một người thợ mộc bình thường, nhưng Ngài chính là Đức Chúa Trời cư ngụ giữa vòng loài người (Mác 6:3). Khi ấy không một ai hiểu rõ Ngài. Một số người khinh miệt Ngài, nhưng một số người rất kính trọng và tôn trọng Ngài. Một ngày kia đoàn dân đông muốn lập Ngài làm vua vì họ nghĩ Ngài quá tuyệt vời và kỳ diệu. Với năm ổ bánh lúa mạch và hai con cá, Ngài có thể làm phép lạ để cho năm ngàn người ăn (Giăng 6:10, 14-15). Tuy nhiên, Ngài không muốn làm vua, và cũng không đến để làm vua. Thay vào đó, Ngài nói Ngài là bánh sự sống (c. 35). Ngài không đến để làm một vị vua mà đến để làm bánh sự sống hầu chúng ta ăn Ngài. Ngài đến không phải để loài người tôn trọng Ngài mà là để loài người ăn Ngài. Cho dầu chúng ta có tôn trọng Ngài

như một vị vua, Ngài vẫn không vui. Kính trọng Ngài như vậy sẽ không làm cho Ngài thỏa mãn. Điều duy nhất làm cho Ngài vui là chúng ta tiếp nhận Ngài và ăn Ngài.

Ý định đời đời của Đức Chúa Trời không phải là chúng ta thờ phượng Ngài cách tôn giáo cũng không phải là chúng ta phục vụ Ngài, mà là chúng ta ăn Ngài là thức ăn. Ngài muốn vào trong chúng ta, được chúng ta “tiêu hóa” và trở nên chính thành phần cấu tạo của chúng ta. Ngài muốn hòa lẫn chính Ngài với chúng ta. Đó là ước muốn và ý định của Ngài. Chúng ta phải tiếp nhận Ngài là thức ăn và tiêu hóa Ngài hầu Ngài có thể trở nên thành phần cấu tạo của chúng ta. Nhiều người trong chúng ta có thể nghĩ rằng vì Chúa chúng ta rất vinh hiển, vĩ đại và kỳ diệu, nên chúng ta cần phải tôn Ngài lên ngay trên các tầng trời. Quan niệm của chúng ta là mình phải phủ phục thờ phượng trước mặt Ngài. Tuy nhiên, Chúa không bao giờ vui về điều đó. Có lẽ Ngài nói với chúng ta rằng: “Đừng để Ta ở trên trời. Ta muốn cư ngụ trong lòng người. Ta muốn được người tiếp nhận, tiêu hóa, và Ta muốn được cấu tạo vào trong bản thể của người. Ta muốn được hòa lẫn với người đến mức độ như vậy”.

Lần kia, khi chia sẻ với một nhóm Cơ-đốc-nhân, tôi hỏi một chị em rằng: “Xin cho tôi biết Chúa giúp đỡ chị như thế nào?” Chị đáp: “Vì Chúa là Đấng toàn năng ở trên các tầng trời, nên khi tôi cầu nguyện thì Ngài đáp lời tôi.

Ngài đơn giản vươn ra cánh tay mạnh mẽ và bàn tay quyền năng của Ngài để thực hiện điều gì đó cho tôi. Điều đó không kỳ diệu sao?” Tôi lắc đầu và nói: “Chị ơi, ngày nay đó không phải là cách Chúa công tác trong thời đại Tân Ước. Ngày nay cách của Chúa là vào trong chúng ta và cư ngụ trong chúng ta. Ngài không ở trên các tầng trời vươn cánh tay quyền năng của Ngài ra để giúp đỡ chị; Ngài hiện ở trong chị”. Có nhiều người nghĩ rằng Chúa ở trên các tầng trời vươn ra cánh tay của Ngài giúp đỡ họ theo cách như vậy. Ngược lại, cách Chúa chọn ngày nay là vào trong con người, cư ngụ trong con người, và truyền sức lực cho con người từ bên trong. Việc Ngài hành động ở trong chúng ta làm cho chúng ta mạnh mẽ, đầy sinh lực, năng động và đầy sức sống hầu chúng ta không bao giờ có thể biếng nhác và im lặng. Ngày nay cách Chúa chọn là làm cho chúng ta mạnh mẽ từ bên trong chứ không phải từ bên ngoài. Khi tôi nói năng cho Chúa, Ngài giúp đỡ tôi và làm cho tôi mạnh mẽ nhưng không phải từ các tầng trời cách bề ngoài. Ngài truyền sức lực cho tôi từ bên trong vì Ngài cư ngụ, hành động và làm mạnh mẽ từ trong linh của tôi. Ngài hành động trong chúng ta vì Ngài là sự sống, thậm chí là bánh sự sống, đối với chúng ta. Điều này thật kỳ diệu!

Trong Ma-thi-ơ chương 15, một phụ nữ đến với Chúa kêu lớn rằng: “Chúa, Con Đa-vít ôi, xin thương

xót tôi!” Tuy nhiên, Chúa không trả lời bà. Cuối cùng Chúa nói với bà rằng Ngài là miếng bánh nhỏ ở trên bàn (cc. 22-27). Người đàn bà ấy gọi Ngài là Chúa và Con Đa-vít. Gọi như vậy không phải là sai. Ngài vừa là Con Đa-vít vừa là Chúa, nhưng với tư cách là Con Đa-vít và Chúa, Ngài đã đến như là bánh để con cái ăn.

Chúng ta cần nhận thức rằng Chúa Giê-su Christ là thức ăn cho chúng ta. Cách tốt nhất để kinh nghiệm Chúa là nhận lấy Ngài làm thức ăn của chúng ta. Tôi không nói chúng ta không nên thờ phượng hay phục vụ Chúa, nhưng cách tốt nhất để giao thiệp với Chúa và làm cho Ngài vui là nhận lấy Ngài làm thức ăn. Chúng ta phải học tập hằng ngày nhận lấy Chúa làm sự sống của mình, vui hưởng Ngài, áp dụng Ngài và chiếm hữu Ngài. Tất nhiên Ngài là Chúa và Đức Chúa Trời Toàn Năng, nhưng Ngài cũng là thức ăn cho chúng ta. Đức Chúa Trời trong Con Ngài và là Linh chính là thức ăn để chúng ta nhận lấy, tiêu hóa và hòa lẫn với bản thể chúng ta. Đến giai đoạn này Đức Chúa Trời trở nên chủ quan đối

**Đức Chúa Trời trong
Con Ngài và là Linh
chính là thức ăn để
chúng ta nhận lấy, tiêu
hóa và hòa lẫn với bản
thể chúng ta.**

với chúng ta, dầm thấm trọn bản thể chúng ta. Đó là mục đích đời đời và ý định tối hậu của Ngài. Không gì quan trọng hơn hay cần thiết hơn điều ấy. Trước đây chúng ta có thể quan niệm rằng cách tốt nhất để tiếp xúc với Chúa là thờ phượng Ngài, phục vụ Ngài và làm điều tốt để đẹp lòng Ngài. Bây giờ chúng ta thấy mình cần nhận lấy Ngài làm thức ăn, vui hưởng Ngài là sự sống bên trong chúng ta và áp dụng Ngài từng giây phút trong mọi sự trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta. Nguyên tất cả chúng ta có ấn tượng sâu đậm rằng đó là cách tốt nhất để tiếp xúc với Đức Chúa Trời và làm cho Ngài vui. Khi vui hưởng Ngài, chúng ta có thể áp dụng Ngài là mọi sự.

ĐẮNG CHRIST TRẢI QUA TIẾN TRÌNH CHẾT VÀ SỐNG LẠI TRỞ NÊN LINH ĐỂ TIẾP TỤC Ở TRONG CÁC TÍN ĐỒ

Trong Phúc Âm Giăng, Chúa nói về việc Ngài có thể ban chính Ngài cho chúng ta như thế nào. Chúa ban chính Ngài cho chúng ta bằng cách chết trên thập tự giá và đổ huyết của Ngài ra. Bởi đổ huyết của Ngài ra, Ngài cứu chuộc chúng ta khỏi những tội lỗi của mình, rửa sạch chúng ta khỏi mọi sự ô ướ, và làm cho chúng ta trở nên trong sạch và thuần khiết. Bây giờ chúng ta là những chiếc bình sạch có thể tiếp nhận Ngài vào trong mình. Một mặt, sự chết của Ngài trên thập tự giá cứu chuộc chúng ta, rửa sạch chúng ta khỏi những tội lỗi

Ngài từng là hạt lúa mì duy nhất, nhưng qua sự chết Ngài tuôn đổ ra sự sống thần thượng của Ngài và sinh ra chúng ta trong sự sống lại để làm cho chúng ta trở nên nhiều hạt lúa mì.

của mình để làm cho chúng ta trở nên thuần khiết và trong sạch. Mặt khác, sự chết của Ngài trên thập tự giá phóng thích sự sống thần thượng ở trong Ngài, cũng như một hạt lúa mì gieo xuống đất, chết đi và lớn lên để sinh ra nhiều hạt lúa mì (12:24). Chính sự sống trong hạt lúa mì nguyên thủy được truyền vào trong nhiều hạt lúa mì. Qua sự chết và sống lại, Chúa truyền chính Ngài vào trong nhiều tín đồ. Ngài từng là hạt lúa mì duy nhất, nhưng qua sự chết Ngài tuôn đổ ra sự sống thần thượng của Ngài và sinh ra chúng ta trong sự sống lại để làm cho chúng ta trở nên nhiều hạt lúa mì. Cũng như Ngài là một hạt lúa mì sở hữu yếu tố sự sống, thì chúng ta là nhiều hạt lúa mì sở hữu cùng một sự sống ấy. Qua tiến trình chết và sống lại của Ngài, chúng ta được làm cho trở nên giống như Ngài.

Không những vậy, Ngài còn nói với các môn đồ rằng Ngài sẽ không để họ mồ côi, mà sẽ trở lại với họ (14:18). Ngài lia khỏi họ trong khi ở trong hình trạng xác

thịt, nhưng Ngài trở lại trong một hình trạng khác là Linh. Khi Ngài lìa khỏi các môn đồ, ý định của Ngài là chết đi trong hình trạng xác thịt. Sau khi chịu chết trong xác thịt, Ngài sống lại từ kẻ chết và trở lại với họ với tư cách là Linh chứ không phải trong xác thịt. Là Linh, Ngài có thể vào trong chúng ta và hiệp một với chúng ta. Vì Chúa là Linh nên Ngài có thể cư ngụ trong chúng ta. Trong Giăng 14:20 Chúa nói với họ rằng: “Ngày đó các người sẽ biết Ta ở trong Cha Ta, các người ở trong Ta, và Ta ở trong các người”. Ngày đó là ngày phục sinh. Trong sự phục sinh các môn đồ nhận biết rằng Ngài ở trong Cha, các môn đồ ở trong Ngài, và Ngài ở trong họ. Đấng Christ ở trong Cha, chúng ta ở trong Đấng Christ, và Đấng Christ ở trong chúng ta. Sau khi Đấng Christ chết và sống lại, Ngài trở nên Linh. Ngày nay Linh ấy ở trong chúng ta. Ngài vừa là Linh của Đấng Christ vừa là Linh của Đức Chúa Trời. Thánh Linh ấy hiện cư ngụ trong chúng ta có nghĩa là Đấng Christ và Đức Chúa Trời cũng ở trong chúng ta. Điều đó cho thấy cả ba trong Đức Chúa Trời Tam Nhất đều ở trong chúng ta.

Chúng ta cần quên đi ý tưởng thiên nhiên của mình về Đức Chúa Trời. Ở trong chúng ta còn lại nhiều quan niệm về mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời. Một số người cho là họ phải cư xử cách đúng đắn để đẹp lòng Đức Chúa Trời và cho là họ phải hi sinh chính mình cho công tác của Chúa.

Những người khác thì có nguyện vọng đến những nơi xa xôi để rao giảng phúc âm. Những người khác nữa thì nghĩ đến cách thờ phượng Chúa và làm thế nào cố gắng hết sức phục vụ Chúa suốt đời mình. Đó là những gì ở trong lòng chúng ta và là những vấn đề luôn luôn ở trong tâm trí chúng ta. Chúng ta thấy khó nói những điều ấy đúng hay sai, nhưng chúng ta cần phải quên đi tất cả những điều ấy. Một điều chúng ta cần nhận thức là ngày nay Đức Chúa Trời Tam Nhất trong Đấng Christ và là Linh đang cư ngụ trong chúng ta để làm thức ăn, sự sống, nguồn cung ứng sự sống và mọi sự của chúng ta. Khi đến với Chúa, chúng ta cần ngợi khen và cảm tạ Ngài vì Ngài ở trong chúng ta làm sự sống, thức ăn, thức uống, sức mạnh và mọi sự của chúng ta. Tất cả những gì chúng ta cần làm là nhận biết, vui hưởng, áp dụng và kinh nghiệm Ngài. Chúng ta không nên có ý định làm điều này điều kia cho Ngài, mà phải đơn sơ học cách vui hưởng và áp dụng Ngài. Ngợi khen Chúa, chúng ta chỉ quan tâm đến việc vui hưởng Ngài.

TIẾP TỤC Ở TRONG Đấng CHRIST ĐỂ SINH BÔNG TRÁI LÀ SỰ TUÔN TRÀN SỰ SỐNG

Đến đây một số người có thể hỏi điều xảy ra kế tiếp là gì. Chúng ta không nên lo âu. Xin ghi nhớ rằng tất cả chúng ta là nhánh nho (15:1-5). Là nhánh nho chúng ta không nên xem mình là nhỏ bé và đáng thương đến nỗi

chúng ta chỉ nghĩ đến việc thờ phượng cây nho và hi sinh chính mình thực hiện điều gì đó cho cây nho. Không nhánh nho nào phục vụ cây nho hay sắp mình thờ lạy cây nho theo cách như vậy. Nếu làm như vậy, cây nho có thể nói: “Nhánh nho nhỏ bé ơi, đừng đại dốt như vậy. Hãy đơn sơ nhận thức rằng người là nhánh và ta là cây nho. Hãy tiếp tục ở trong ta, và để ta tiếp tục ở trong người. Không còn gì khác để người làm cả”. Khi chúng ta tiếp tục ở trong cây nho, tất cả những gì Ngài “có” và “là” sẽ là nguồn cung ứng sự sống cho chúng ta, truyền sức lực cho chúng ta để sinh bông trái. Đó không phải là lao khổ hay làm điều gì đó, mà là sinh bông trái. Sinh bông trái đơn giản là sự tuôn tràn sự sống cây nho qua các nhánh. Đó là sự tuôn tràn của Đấng Christ qua chúng ta là nhiều nhánh của Ngài. Ngài là cây nho đầy đầy sự sống và sự cung ứng sự sống, và chúng ta là các nhánh của cây nho ấy. Không gì khác quan trọng hơn là tiếp tục ở trong Đấng Christ và để Đấng Christ tiếp tục ở trong chúng ta. Khi ấy tất cả những gì Ngài “là” và tất cả những gì Ngài “có” sẽ là cơ nghiệp của chúng ta. Chúng ta sẽ vui hưởng, áp dụng và hấp thụ Ngài. Đó là con đường sự sống, và là cách giao thiệp với Chúa. Ấy không phải là con đường kiến thức hay con đường làm điều gì đó cho Ngài. Chúng ta cần phải quên những điều đó và chỉ ghi nhớ rằng Ngài là cây nho độc nhất trong toàn thể vũ trụ. Ngài là cây nho, và

chúng ta là các nhánh trong Ngài. Chúng ta cần có nhận thức đầy đủ về sự thật kỳ diệu, vinh hiển, thần thượng, đời đời và thuộc linh này. Hãy tiếp tục ở trong Ngài và để Ngài tiếp tục ở trong anh em. Làm như vậy là đủ. Khi ấy Ngài sẽ là mọi sự đối với anh em. Ngài sẽ là sự sống, nguồn cung ứng sự sống và mọi sự của anh em.

Cuối cùng chúng ta sẽ sinh bông trái mà không có ý định làm điều đó. Các nhánh sinh bông trái cách tự phát mà không cực nhọc gì vì bông trái bắt nguồn từ sự sống. Chúng ta không cần cố gắng trở nên khiêm nhường, tốt lành và kiên nhẫn. Nếu chúng ta đơn sơ tiếp tục ở trong Đấng Christ, tất cả những mỹ đức thuộc con người như khiêm nhường, kiên nhẫn, yêu thương và lương thiện sẽ được bày lộ cách dễ dàng. Mặc dầu người khác có thể khen chúng ta về tính khiêm nhường, nhưng chúng ta không nhận biết tính khiêm nhường của mình. Nếu cố gắng khiêm nhường, có thể chúng ta tự hào về tính khiêm nhường của mình, và chỉ trích người khác là không khiêm nhường và thiếu kiên nhẫn. Đó là sự khiêm nhường và kiên nhẫn xấu xa. Đó không phải là Christ. Bông trái là sự tuôn tràn Đấng Christ thì tuôn ra từ chúng ta cách tự phát qua việc chúng ta liên tục ở trong Đấng Christ, và không cần đến ý thức hay ý định của chúng ta. Con đường tiếp tục ở trong Đấng Christ và để Đấng Christ tiếp tục ở trong chúng ta là con đường sự sống mà chúng ta là

Cơ-đốc-nhân phải nhận lấy, và đó không phải là con đường kiến thức hay làm việc.

BÍ QUYẾT TIẾP TỤC Ở TRONG NGÀI

Để thực hành điều này, chúng ta cần biết bí quyết duy trì việc chúng ta tiếp tục ở trong Ngài và Ngài tiếp tục ở trong chúng ta. Trước hết chúng ta cần có khả thị là chúng ta ở trong Đấng Christ. Thậm chí tôi còn đề nghị chúng ta đóng khung các chữ *trong Đấng Christ* và treo trên tường. Chúng ta hiện ở trong Đấng Christ, nhưng chúng ta có nhận thức đầy đủ là mình ở trong Ngài không? Nếu muốn tiếp tục ở trong Đấng Christ, điều đầu tiên chúng ta cần thấy là chúng ta đã ở trong Ngài rồi. Nếu anh em hỏi tôi hiện đang ở đâu, thì tôi sẽ đáp tôi đang ở trong Đấng Christ. Tôi không chỉ ở tại Seattle, Sacramento hay San Francisco. Tôi là một người ở trong Đấng Christ. Khi là các nhánh của Đấng Christ, chúng ta là một với Đấng Christ. Trong vũ trụ có một cây nho như vậy, và chúng ta là một trong các nhánh của Ngài. Nếu nhìn thấy điều này, chúng ta sẽ cực kỳ sung sướng. Chúng ta sẽ “cuồng lên” mà nói với mọi người rằng chúng ta ở trong Đấng Christ. Ở trong Đấng Christ không phải là một chuyện nhỏ. Một ngày kia tôi tin tưởng và mong đợi rằng nhiều người trong chúng ta sẽ nhìn thấy khả thị là chúng ta ở trong Đấng Christ. Khi nhìn thấy điều này, chúng ta sẽ rất vui mừng.

Chúng ta có thể cảm thấy rằng ngay cả vũ trụ cũng quá nhỏ bé cho chúng ta. Chúng ta sẽ rất phấn khởi đến độ chúng ta chạy đi và kể lại với những người khác. Ở trong Đấng Christ là một điều vinh hiển. Nếu duy trì chỗ đứng và vị trí của mình ở trong Đấng Christ, chúng ta sẽ liên tục vui hưởng dòng chảy sự sống của Đấng Christ ở trong mình. Chúng ta sẽ liên tục ở trong sự tương giao với Đấng Christ là Đấng ở trong chúng ta. Chúng ta sẽ luôn luôn có sự hiện diện và nụ cười của Ngài. Khi ấy, mỗi khi thấy có nan đề giữa chúng ta và Đấng Christ, ngay lập tức chúng ta nên đến với Ngài, mở ra cho Ngài, và thưa rằng: “Chúa ơi, có nan đề rồi. Chuyện gì xảy ra vậy?” Tương tự như vậy, mỗi khi định làm gì đó, trước hết chúng ta phải thưa với Chúa rằng: “Chúa ơi, con sắp nổi nóng” hoặc “con sắp đi xi-nê” hoặc “con sắp lấy một món đồ không phải là của con”. Chúng ta phải nói với Ngài nhiều lần, chứ không phải một lần đủ cả. Việc

Nếu chúng ta đơn sơ tiếp tục ở trong Đấng Christ, tất cả những mỹ đức thuộc con người như khiêm nhường, kiên nhẫn, yêu thương và lương thiện sẽ được bày lộ cách dễ dàng.

chúng ta nói với Ngài cũng giống như thờ. Chúng ta không thờ một lần đủ cả. Thậm chí khi ngủ, chúng ta vẫn thờ. Chúng ta cũng không thể tốt nghiệp việc thờ. Chúng ta có thể tốt nghiệp đại học sau bốn năm học tập, nhưng chúng ta không thể tốt nghiệp việc ăn, uống và thờ. Nếu “tốt nghiệp”, chúng ta sẽ chết. Chúng ta không thể tốt nghiệp sự sống, mà phải tiếp tục trong những điều liên quan đến sự sống suốt ngày. Hễ công tác đèn được bật lên, thì chúng ta có ánh sáng. Mỗi khi tắt công tắc thì có bóng tối. Chúng ta có thể quan niệm rằng Chúa ban cho chúng ta một “cục pin” lớn để mỗi lần nạp điện, chúng ta có thể tiếp tục ít nhất ba năm. Chúa không bao giờ bán cục pin như vậy cho chúng ta. Ngài muốn làm dòng điện liên tục truyền vào trong chúng ta. Chúng ta phải bật “công tắc” lên và luôn luôn duy trì việc tiếp xúc với Ngài để chúng ta có thể vui hưởng Ngài. Mỗi khi nhận thấy có sự cách ly giữa mình và Chúa, chúng ta phải đến hỏi Ngài đó là gì.

Bí quyết của việc làm một Cơ-đốc-nhân sống động không chỉ là nghe giảng, học giáo lý hay có thêm kiến thức theo văn tự. Bí quyết là liên tục thực hành việc duy trì sự tiếp xúc với Đấng Christ. Ngài là cây nho, và chúng ta là một trong các nhánh. Chúng ta cần thực hành việc tiếp tục ở trong Ngài, và luôn luôn duy trì cảm nhận sự sống ở bên trong. Chúng ta có thể bảo đảm sao cho dòng chảy sự sống luôn luôn tuôn

chảy ở trong chúng ta bằng cách duy trì mối tương giao ngọt ngào giữa chúng ta và Ngài. Chúng ta sẽ học tập cảm nhận sự hiện diện của Ngài ở bên trong. Sau đó, bất cứ điều gì chúng ta làm, bất cứ điều gì chúng ta nói và bất cứ nơi nào chúng ta đến, chúng ta sẽ duy trì sự hiện diện vui tươi của Ngài bởi dòng chảy sự sống ở trong chúng ta. Đó là một bằng chứng cho thấy chúng ta tiếp tục ở trong Ngài và Ngài tiếp tục ở trong chúng ta.

Khi thức dậy vào mỗi sáng, chúng ta không cần đến với Ngài cầu xin nhiều điều, cầu xin Ngài giúp đỡ thực hiện điều này điều kia. Điều đầu tiên chúng ta cần phải giải quyết vào mỗi sáng là đến với Chúa để được Ngài nuôi dưỡng. Để giữ cho thân thể vật lý của chúng ta tồn tại, điều đầu tiên chúng ta nên làm mỗi sáng là ăn một bữa điểm tâm bổ dưỡng. Theo nguyên tắc, cuộc sống thuộc linh của chúng ta cũng giống y như vậy. Mỗi sáng chúng ta nên thưa với Chúa rằng: “Chúa ơi, bây giờ con đến với Ngài. Ngài là bữa ăn của con. Ngài là bữa tiệc của con, và là

Chúng ta có thể bảo đảm sao cho dòng chảy sự sống luôn luôn tuôn chảy ở trong chúng ta bằng cách duy trì mối tương giao ngọt ngào giữa chúng ta và Ngài.

bữa điểm tâm của con. Con muốn nuôi dưỡng nơi Ngài và uống Ngài. Ngợi khen Ngài, Ngài là sự sống, thức ăn và nguồn cung ứng sự sống của con”. Ngài sẽ đáp ứng mọi nhu cầu của chúng ta vì Ngài biết chúng ta cần gì hơn chúng ta biết. Vì vậy, cầu xin Ngài thực hiện điều này điều kia cho chúng ta không những sai trật mà còn đại dột.

Nhiều chị em quá lo lắng về chồng con của họ. Điều này chiếm rất nhiều thời gian cầu nguyện của họ, cho nên khi cầu nguyện, họ cầu xin Chúa chăm sóc chồng con của họ và bảo vệ chồng con của họ khỏi bị tai nạn. Các chị em khác thì thiết tha cầu nguyện để trở nên người mẹ và người vợ tốt, cầu xin Chúa giúp đỡ và ban cho sự kiên nhẫn. Chắc chắn Chúa biết cách chăm sóc chồng con của chúng ta. Chúng ta nên đơn sơ ngợi khen Ngài và ngưỡng trông Ngài. Nhờ ăn Ngài, tiếp xúc với Ngài và vui hưởng Ngài, chúng ta được đầy dẫy Ngài. Ngài sẽ làm đầy dẫy chúng ta bằng sự vui mừng, sự bình an, sức lực và sự sống làm tươi mới của Ngài. Khi ấy, suốt ngày chúng ta sẽ là những người đầy dẫy Đấng Christ.

Vào buổi trưa, khi anh em cảm thấy cần ăn trưa, hãy đến với Chúa một lần nữa và thưa: “Đã tới lúc con đến với Ngài một lần nữa. Con đến với Ngài để được nuôi dưỡng”. Hãy ngưỡng trông Chúa, chầu chực trước mặt Chúa, và nhận lấy Ngài là nguồn cung ứng sự sống vào trong anh em. Anh em

sẽ liên tục được làm cho tươi mới. Vào buổi chiều, anh em có thể đến với Ngài lần thứ ba và thưa rằng: “Chúa ơi, đã đến giờ ăn chiều. Đây là bữa ăn thứ ba trong ngày. Con vẫn có thể nhận thêm chính Ngài là thức ăn vào trong con”. Nếu hằng ngày vui hưởng Chúa theo cách như vậy, chúng ta sẽ nhận thấy mình là Cơ-đốc-nhân mạnh mẽ như thế nào. Chúng ta sẽ thực hiện nhiều điều mà không phải nỗ lực gì. Kết quả sẽ là sự tuôn tràn Đấng Christ. Chúng ta sẽ liên tục sinh ra bông trái. Đó là đời sống Cơ-đốc.

Tôi hi vọng chúng ta sẽ thay đổi đường lối làm Cơ-đốc-nhân của mình. Đó không phải là đường lối kiến thức, giáo điều, giáo lý, công tác hay lao khổ, mà là đường lối sự sống. Chúng ta phải từ bỏ mọi đường lối khác và nhận lấy đường lối sự sống, nhận thức rằng Đức Chúa Trời Tam Nhất là mọi sự đối với chúng ta trong Đấng Christ và với tư cách là Linh. Khi ấy, Đấng Christ sẽ là sự sống của chúng ta và là mọi sự đối với chúng ta. Chính Đấng Christ hiện đang cư ngụ trong chúng ta, và chúng ta ở trong Ngài. Chúng ta cần nhận thức sự kiện vinh hiển này và nhận lấy sự kiện ấy bởi đức tin. Hãy học tập luôn luôn tiếp xúc với thân vị sống động ấy là chính Đấng Christ. Khi ấy, chắc chắn chúng ta sẽ lớn lên và sinh bông trái. Nguyện Chúa đầy ân điển đối với chúng ta theo cách như vậy.

Witness Lee, *Vui Hưởng Đấng Christ vì Sự Gia Tăng của Ngài*, chương 2, tiếng Anh

Cách Đức Chúa Trời Thực Hiện

MỤC ĐÍCH CỦA NGÀI

Kinh Thánh: Côi. 1:12, 15, 19;
2:2-3, 6; 1:27-28; 3:3-4, 11; 1 Côr.
1:30; 6:17; 15:45

MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VÀ Ý CHÍ TỰ DO CỦA CON NGƯỜI

Đức Chúa Trời tạo dựng con người vì mục đích là con người tiếp nhận và dự phần sự sống của Ngài để trở nên các con của Ngài. Linh của con người được tạo ra để tiếp xúc với Linh của Đức Chúa Trời và nhận lấy sự sống của Ngài, để trở nên con của Ngài, và để thực hiện mục đích của Ngài trong việc tạo dựng con người. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời ban cho con người quyền lựa chọn; con người có ý chí tự do. Sau khi tạo dựng con người, Đức Chúa Trời đặt con người trước hai loại cây. Con người thọ tạo và toàn vẹn thì không có tội; con người vốn ngây thơ trong trắng. Đức Chúa Trời đặt con người trước hai loại cây, đưa ra hai nguyên tắc trước mặt con người. Cây sự sống nói lên việc lệ thuộc vào Đức Chúa Trời, trong khi cây kiến thức về thiện và ác nói lên việc độc lập với Đức Chúa Trời. Hai loại cây này tượng trưng cho hai loại sự sống. Cây sự sống tượng trưng cho sự

sống của Đức Chúa Trời, trong khi cây kiến thức về thiện và ác tượng trưng cho sự sống tội lỗi của Sa-tan. Khi khước từ cây sự sống, con người khước từ sự sống của Đức Chúa Trời. Trên thực tế, con người nói với Đức Chúa Trời rằng: “Tôi không muốn chọn Ngài. Tự tôi làm con người được rồi”.

BIỆN PHÁP CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Ban đầu Đức Chúa Trời chỉ phải làm một điều là khiến A-đam tiếp nhận sự sống của Ngài. Giá như con người tiếp nhận sự sống của Đức Chúa Trời, thì mục tiêu của Ngài trong việc tạo dựng con người đã được thực hiện. Nhưng A-đam đã phạm tội. Bây giờ Đức Chúa Trời phải thực hiện hai điều. Tại vườn Ê-đen, Ngài chỉ phải thực hiện một điều để hoàn thành mục đích của Ngài. Nhưng sau khi con người lìa khỏi vườn Ê-đen, Đức Chúa Trời phải thực hiện hai điều. Trước hết Ngài phải giải quyết tội lỗi của con người. Thứ hai Ngài phải làm cho con người tiếp nhận sự sống của Ngài. Đức Chúa Trời muốn con người tiếp nhận sự sống của Ngài, và đó là mục đích đời đời của Ngài mà Ngài đã định từ trước

các thời đại. Việc Ngài giải quyết tội lỗi của con người và việc ân điển của Ngài cứu rỗi con người đơn giản là hành động cứu chữa của Ngài. Đức Chúa Trời không định là A-đam phải phạm tội; tội của A-đam là vấn đề có thể xảy ra. Cho nên, việc Đức Chúa Trời giải quyết tội lỗi cũng là một công tác có thể xảy ra, chứ không theo mục đích nguyên thủy của Ngài. Đức Chúa Trời tạo dựng con người với một mục đích. Tuy nhiên con người đã sa ngã, và Đức Chúa Trời phải thực hiện công tác cứu chữa trước khi có thể đem con người trở về với mục đích nguyên thủy của Ngài.

CÁCH ĐỨC CHÚA TRỜI THỰC HIỆN MỤC ĐÍCH NGUYÊN THỦY CỦA NGÀI

Đến đây chúng ta hãy nhìn xem cách Đức Chúa Trời cứu chúng ta và đem chúng ta trở về với mục đích nguyên thủy của Ngài trong công trình sáng tạo. Sau khi sa ngã, con người không những cần được cứu khỏi tội, mà cũng cần được cứu khỏi tình trạng chỉ là con người. Kinh Thánh rất khác biệt vì

Kinh Thánh không những nói tội nhân không nên là tội nhân nữa, mà còn nói con người không nên là con người nữa. Ha-lê-lu-gia! Chúng ta không nhất thiết là một tội nhân, và chúng ta không nhất thiết chỉ là con người. Đức Chúa Trời muốn con người sống bày tỏ sự sống của Ngài để con người có thể nói những gì mình không thể nói, làm những gì mình không thể làm và sống theo cách mình không thể sống. Nếu chưa đạt đến tình trạng ấy thì may mắn lắm chúng ta chỉ giống như A-đam tại vườn Ê-đen mà thôi; chúng ta chưa là những người phù hợp với ý muốn của Đức Chúa Trời và chưa là các con của Đức Chúa Trời. Mục đích của Đức Chúa Trời là đặt sự sống của Ngài ở trong con người để con người có thể sống Ngài. Khi Đức Chúa Trời ở trong con người, con người trở nên con Đức Chúa Trời, và tự phát có khả năng sống bày tỏ bài giảng trên núi.

Nhu Cầu về Huyết

Sau khi con người sa ngã, nan đề lớn nhất của con người là con người phạm tội và trở nên tội nhân. Đó là

Đức Chúa Trời tạo dựng con người vì mục đích là con người tiếp nhận và dự phần sự sống của Ngài để trở nên các con của Ngài. Linh của con người được tạo ra để tiếp xúc với Linh của Đức Chúa Trời và nhận lấy sự sống của Ngài, trở nên con của Ngài, và thực hiện mục đích của Ngài trong việc tạo dựng con người.

lý do tại sao Kinh Thánh nói về nhu cầu về huyết. Lê-vi Ký 17:11 nói rằng sự sống ở trong huyết và do đó huyết là cần thiết cho việc chuộc tội. Hê-bơ-rơ 9:22 chép: “Ngoài sự đổ huyết thì không có sự tha thứ”. Kinh Thánh nói về huyết hơn bốn trăm lần. Khi con người phạm tội, con người phải bị trừng phạt, và sự trừng phạt đến trong hình thức đổ huyết. Khi huyết của một người bị đổ ra, sự sống không còn nữa; khi sự sống không còn, phần hồn cũng không còn; và khi phần hồn không còn, người ấy bị chết.

Bức Tranh Lễ Vượt Qua

Lễ Vượt Qua trong Cựu Ước là một bức tranh về công tác cứu chuộc của Đức Chúa Trời. Xuất Ê-díp-tô Ký 12:2-13 nói về Lễ Vượt Qua. Vào ngày lễ Vượt Qua, Đức Chúa Trời cất đi tội lỗi của con người và giải cứu con người khỏi sự phán xét bởi chiên con thay thế. Ngài nói với con cái Y-sơ-ra-ên rằng thiên sứ hủy diệt sẽ đến, và con trưởng của nhà nào không bôi huyết trên cột cửa và mà cửa sẽ bị giết chết. Con trưởng tượng trưng cho tội nhân, vì con trưởng ra từ đất và thuộc đất (1 Côr. 15:47). Nhà nào thuộc Y-sơ-ra-ên cũng phải giết chết một con chiên con, và bôi huyết nó trên cột cửa và mà cửa. Huyết ấy có tính cách khách quan; huyết không phải để con người nhìn thấy, mà là để Đức Chúa Trời nhìn thấy. Nếu ở trong nhà thì anh em không thể nhìn thấy huyết; huyết là để Đức Chúa Trời nhìn thấy. Đức

Chúa Trời nói: “Khi Ta nhìn thấy huyết”. Chữ “Ta” rất quan trọng. Huyết của Đấng Christ không phải để chúng ta nhìn, mà là để Đức Chúa Trời nhìn. Vấn đề không phải là chúng ta bôi huyết và áp dụng huyết như thế nào, mà là Đấng nhìn thấy huyết là ai. Một tội nhân có thể thưa với Đức Chúa Trời rằng: “Xin thực hiện cho con theo sự đánh giá của Ngài về huyết”. Đó là điều lễ Vượt Qua đã thực hiện cho chúng ta.

Thịt của Đấng Christ

Cảm tạ Đức Chúa Trời vì qua sự cứu chuộc của Đấng Christ, những tội lỗi của chúng ta đã được giải quyết. Tuy nhiên, giải quyết nan đề tội chỉ là bước thứ nhất trong công tác của Đức Chúa Trời. Nếu nhìn thấy điều Đức Chúa Trời đã thực hiện trong cõi đời đời, chúng ta sẽ nhận thấy rằng việc cất đi tội lỗi chỉ là một hành động cứu chữa; đường đi vẫn còn dài.

Theo bức tranh lễ Vượt Qua, sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời gồm có hai bước. Trước hết, có sự cứu rỗi ra từ huyết điều này có tính cách khách quan và bề ngoài. Sau đó, có sự cứu rỗi ra từ thịt điều này có tính cách chủ quan và bề trong. Ba đến bốn tiếng đồng hồ sau khi chúng ta ăn, thức ăn trở nên một phần của chúng ta. Điều ấy có nghĩa là sau khi chúng ta ăn thịt của Đấng Christ, Đức Chúa Trời sống trong chúng ta. Thịt của Đấng Christ tượng trưng cho sự sống của Đức

Nhà nào thuộc Y-sơ-ra-ên cũng phải giết chết một con chiên con, và bôi huyết nó trên cột cửa và mành cửa. Huyết ấy có tính cách khách quan; huyết không phải để con người nhìn thấy, mà là để Đức Chúa Trời nhìn thấy.

Chúa Trời. Không những chúng ta phải nhận sự cứu chuộc bởi huyết của Đấng Christ để được tha thứ, mà còn phải ăn thịt của Đấng Christ để có sự sống của Ngài. Trong Kinh Thánh có hai đường hướng rõ ràng. Thứ nhất là đường hướng huyết, và thứ hai là đường hướng thịt. Huyết tượng trưng cho khía cạnh cứu chuộc của sự chết Đấng Christ, trong khi thịt tượng trưng cho khía cạnh không cứu chuộc của sự chết Ngài.

Một nan đề lớn giữa vòng các Cơ-đốc-nhân ngày nay là họ không có sức mạnh để đắc thắng tội. Anh em có sức mạnh để đắc thắng tội không? Tôi sợ rằng hầu hết đều nói không. Cơ-đốc-nhân nào cũng có một hai tội họ thường phạm. Có người bị một số tội lỗi đeo theo suốt nhiều năm. Đó là những tội lỗi thâm kín mà họ phạm. Chẳng hạn, một số Cơ-đốc-nhân ương ngạnh trong thái độ của họ. Những người khác thì bất chính, bất khiết, kiêu ngạo hay pha trộn ở trong lòng. Một số người thì khó tính. Những người ấy thực sự đã được rửa sạch trong huyết, nhưng họ chưa ăn thịt. Phúc âm về huyết khiến một người có thể đứng trước mặt Đức Chúa Trời. Phúc âm về thịt

khiến một người có thể sống trong thế gian theo y như cách Con Đức Chúa Trời sống trên đất trước đây. Cuộc sống ấy có ý nghĩa hơn nhiều so với sự tha thứ bởi huyết.

CHỨC NĂNG CỦA THỊT ĐẤNG CHRIST

Bây giờ chúng ta hãy xem xét chức năng của thịt Đấng Christ. Trong Giăng 6:51 đến 58, Chúa không nhấn mạnh đến huyết, mà nhấn mạnh đến thịt, vì thịt của Ngài hoàn tất điều cây sự sống chưa hoàn tất. Chúa nói rằng thịt Ngài được ban cho vì sự sống của thế gian (c. 51). Huyết chỉ là công cụ, chứ không phải mục tiêu của Đức Chúa Trời. *Thế gian* là một chữ quan trọng. Thay vì các *tội nhân*, câu này dùng chữ *thế gian*. Khi nghe lời ấy, những người Do-thái không thể hiểu nổi và nói rằng: “Lời này khó, ai có thể nghe được?” (c. 60). Một số người có mặt tại đây tối nay chắc chắn đã nêu lên câu hỏi này. Câu hỏi này đã được nêu lên hai ngàn năm trước rồi. Ngày nay nếu nêu lên câu hỏi này, anh em có thể tìm thấy câu trả lời trong Kinh Thánh.

Chúa từ trời xuống để trở nên bánh sự sống. Trong câu 53, “thịt”

được đề cập trước rồi mới tới huyết. Điểm này cho thấy rằng Đức Chúa Trời không nhấn mạnh đến huyết mà nhấn mạnh đến thịt. Huyết không được đặt ở chỗ đầu nhất. Trong phân đoạn này, “thịt” được đề cập sáu lần, trong khi “huyết” được đề cập bốn lần. Mỗi khi “huyết” được đề cập, “huyết” được đề cập sau “thịt”. Qua điều này chúng ta thấy rằng huyết là thứ yếu thay vì chủ yếu. Điều ban sự sống là thịt, chứ không phải huyết.

Trong câu 54, Chúa nói: “Ai ăn thịt Ta, uống huyết Ta, thì có sự sống đời đời”. Khi ở tại Chuenchow, tôi gặp một nhà truyền đạo là người không tin vào việc ăn huyết và giảng dạy rằng con người không nên ăn huyết. Tôi nói với người ấy rằng: “Anh không những nên giảng về huyết Chúa, mà còn phải giảng về thịt Chúa nữa”. Không thể nào chỉ nhận lấy huyết của Ngài trong khi khước từ thịt của Ngài.

Câu 57 và 58 cần được giải thích. Ăn Chúa là ăn thịt Ngài. Thịt là để ăn trong khi huyết là để uống. Thịt Ngài là thức ăn thật. Điều ấy có nghĩa là Chúa Giê-su đã nhận lấy một hình trạng chúng ta có thể tiếp nhận và ăn Ngài. Trong câu 58 chúng ta lại thấy đề cập đến việc ăn. Chúng ta chỉ có thể đạt đến mục tiêu của Đức Chúa Trời và trở nên con cái của Ngài bằng cách ăn. Ăn thịt Đấng Christ là tiếp nhận sự sống của Ngài vào trong chúng ta. Những gì chúng ta đã nhận được trong Đấng Christ

thì vượt trội hơn nhiều so với những gì chúng ta nhận được trong A-đam. A-đam đã sa ngã và trở nên tội nhân. Ngày nay chúng ta không những được phục hồi trở về vị trí ban đầu (không còn là các tội nhân nữa), mà còn trở nên các con của Đức Chúa Trời nhờ ăn Christ. Nhờ đó chúng ta có thể thực hiện mục tiêu của Đức Chúa Trời, là điều A-đam không đạt được.

Tại bàn của Chúa, chúng ta thấy chén và bánh. Ý định của Đức Chúa Trời ở nơi bánh chứ không ở nơi chén. Chén chỉ có tính cách cứu chữa. Đức Chúa Trời không nói chúng ta cần phải đến với nhau để uống chén, mà nói chúng ta cần phải đến với nhau để bẻ bánh. Mục đích của Đức Chúa Trời không phải là Đấng Christ phải chịu đóng đinh trên thập tự giá. Mục đích của Ngài là con Ngài ban phát thịt Ngài cho con người. Sự đóng đinh của Con Ngài trên thập tự giá chỉ là một

Huyết cất đi những cản trở giữa chúng ta và Đức Chúa Trời, trong khi thịt cung cấp cho chúng ta sự sống của Đức Chúa Trời và khiến chúng ta trở nên các con của Ngài, nhờ đó thực hiện mục đích của Đức Chúa Trời trong việc tạo dựng con người.

Chúng ta có thể thấy rằng mục đích của Đức Chúa Trời luôn luôn là con người tiếp nhận sự sống của Con Ngài để có thể trở nên nhiều người con của Ngài.

hành động cứu chữa. Chúng ta bẻ bánh không chỉ để nhắc nhở chúng ta rằng con người đã phạm tội, mà còn nhắc nhở rằng con người thiếu sự sống. Hê-bơ-rơ 2:14-15 nói rằng mọi người trên thế gian đều là nô lệ của tội do sợ hãi sự chết, nhưng Con Đức Chúa Trời đã diệt trừ ma quỷ là kẻ có quyền lực của sự chết bởi sự chết của Ngài. “Ấy vậy, vì con cái có phần trong huyết và thịt thể nào, thì chính Ngài cũng có phần vào đó thể ấy, hầu cho nhờ sự chết mà Ngài có thể diệt trừ kẻ cầm quyền sự chết là ma quỷ” (c. 14). Trước hết có thịt, và sau đó có huyết. Thịt là mục tiêu, trong khi huyết là phương tiện. Suốt mười năm sau khi được cứu, tôi không hiểu ý nghĩa của bánh. Tôi nghĩ huyết phải đến trước. Mỗi khi nhóm bẻ bánh, tôi ngợi khen Ngài về huyết. Nhưng khi nhìn thấy thịt, tôi không thể thấy tầm quan trọng của huyết. Về sau tôi nhận thức thịt là mục tiêu. Đó là lý do tại sao thịt được đề cập trước trong sách Sáng-thế Ký; mãi đến Sáng-thế Ký chương 3 huyết mới được đề cập.

Thịt chỉ về sự sống được tuôn đổ ra qua sự chết, trong khi huyết chỉ về sự chết cứu chuộc. Huyết cắt đi những cản trở giữa chúng ta và Đức Chúa Trời, trong khi thịt cung cấp cho chúng ta sự sống của Đức Chúa Trời và khiến chúng ta trở nên các con của Ngài, nhờ đó thực hiện mục đích của Đức Chúa Trời trong việc tạo dựng con người.

Khi Chúa lập ra bữa ăn tối của Ngài, Ngài lấy bánh và nói: “Hãy lấy ăn đi, đây là thân thể Ta” (Math. 26:26). Chúa nói với chúng ta rằng đây là thân thể của Ngài; đó không phải là thi thể của Ngài. Một thi thể nói lên sự sống đã ra đi. Chúa ban cho con người thịt của thân thể Ngài. Điều ấy có nghĩa là Chúa ban phát cho chúng ta chính sự sống hữu cơ của Ngài. Chúng ta có thể thấy rằng mục đích của Đức Chúa Trời luôn luôn là con người tiếp nhận sự sống của Con Ngài để có thể trở nên nhiều người con của Ngài.

Chúng ta phải nhận thức rằng mục tiêu tối hậu của Đức Chúa Trời là chúng ta tiếp nhận sự sống của Ngài. Vì A-đam sa ngã, nên Đức Chúa Trời phải thực hiện hai điều: trước hết cắt đi các tội lỗi, và kế đến ban phát sự sống của Ngài cho con người. Nói cách khác, trước hết Ngài phải đổ huyết Ngài ra rồi mới có thể ban phát thịt Ngài cho con người.

Watchman Nee, *Bộ Sưu Tập Các Tác Phẩm của Watchman Nee*, quyển 42, chương 51, tiếng Anh

Sự Sống & Cảm Xúc

Kinh Thánh: Giăng 1:4; Rô 8:12; 1 Côr. 12:26

Sự sống nào cũng có cảm xúc. Sự sống của Đức Chúa Trời cũng đầy dẫy cảm xúc. Theo quan điểm của con người, sự sống là điều gì đó vô hình và trừu tượng. Nhưng cảm xúc là điều gì đó hữu hình và cụ thể hơn. Không ai có thể chỉ cho anh em thấy sự sống, nhưng anh em có thể nhận biết sự sống qua các cảm xúc của sự sống. Khó mà trình bày với người khác về sự sống cách cụ thể hay chỉ vào điều gì đó và nói: “Đây là sự sống”. Chúng ta không thể chỉ cho người khác thấy điều gọi là sự sống, và người khác cũng không thể chỉ cho chúng ta thấy điều gọi là sự sống. Tuy nhiên, chúng ta có thể nhận biết sự sống qua các cảm xúc của sự sống ấy. Cảm tạ và ngợi khen Chúa, Ngài đã ban cho chúng ta sự sống, và sự sống ấy có các cảm xúc; đó là sự sống mà chúng ta có thể nhận biết qua các cảm xúc của nó. Mặc dầu chúng ta không thể chỉ cho chính mình hay cho người khác thấy điều gọi là sự sống, nhưng sự kiện chúng ta có những cảm xúc mới ở bên

trong chúng ta chứng tỏ chúng ta có sự sống mới.

Sau khi một người tiếp nhận Chúa, chúng ta nói người ấy không những được cứu mà còn được tái sinh. Điều đó có nghĩa là người ấy được sinh bởi Đức Chúa Trời; người ấy đã nhận được sự sống mới từ Đức Chúa Trời. Thế nhưng, đây là điều rất khó giải thích. Làm sao một người biết mình có sự sống? Làm sao những người khác biết người ấy có sự sống của Đức Chúa Trời? Làm sao hội thánh biết người ấy có sự sống của Đức Chúa Trời? Điều chứng minh sự sống của Đức Chúa Trời hiện hữu chính là các cảm xúc của sự sống ấy. Nếu sự sống của Đức Chúa Trời ở trong một người, các cảm xúc của

Điều chứng minh sự sống của Đức Chúa Trời hiện hữu chính là các cảm xúc của sự sống ấy.

sự sống ấy cũng phải ở trong người đó. Các cảm xúc của sự sống là gì? Khi một Cơ-đốc-nhân tình cờ bị tội đánh bại, người ấy cảm thấy buồn rầu. Đó là một cảm xúc của sự sống. Khi phạm tội, người ấy cảm thấy khó chịu, và cảm thấy có sự ngăn cách giữa mình với Đức Chúa Trời và mất đi sự vui mừng; đó là các cảm xúc của sự sống. Vì sự sống của Đức Chúa Trời ghét tội, cho nên khi một người sở hữu sự sống của Ngài, người ấy chắc chắn có một cảm xúc đối với tội. Người ấy có cảm xúc của sự sống chứng tỏ người ấy có sự sống.

Gỉa như một người thừa nhận mình là tội nhân và tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của mình, nhưng chưa bao giờ có cảm xúc gì về tội, người ấy đã được tái sinh chưa? Giả sử một người phạm tội, nhưng chỉ khi có người đến nói với người ấy rằng người ấy đã sai trật, người ấy mới thừa nhận mình sai trật. Sau đó, người ấy lại phạm một lỗi lầm nữa, và khi có người hỏi về lỗi lầm đó, người ấy thắc mắc tại sao mình không thể làm điều như vậy. Trước khi người ấy nói: “Phải, tôi đã sai trật”, người khác phải cho biết hành động của người ấy là tội. Ít lâu sau, giả sử người ấy lại làm một điều khác, và người ta lại phải đến với anh trước khi anh nhận thấy mình sai trật. Anh có thể không bao giờ khước từ lời người khác, và rất vâng phục, nhưng anh không có cảm xúc riêng của mình. Nếu một người không có cảm xúc riêng của mình và dựa vào

người khác để cảm nhận thay cho mình, thì làm sao chúng ta có thể nói người ấy có sự sống của Đức Chúa Trời? Nếu sở hữu sự sống của Đức Chúa Trời, người ấy phải có các cảm xúc của Đức Chúa Trời. Không thể nào có trường hợp một người có sự sống của Đức Chúa Trời mà không có các cảm xúc của sự sống ấy. Điều đó không bao giờ có thể xảy ra. Sự sống của Đức Chúa Trời thì không hư ảo và trừu tượng, mà rất thật. Làm sao chúng ta biết sự sống là thật? Chúng ta biết vì sự sống ấy có các cảm xúc.

Khi một người có sự sống của Đức Chúa Trời, người ấy không những có cảm xúc đối với tội, nhưng sự sống mà anh sở hữu cũng cho anh sự hiểu biết về Đức Chúa Trời. Chúng ta không nhận lãnh linh của nô lệ, mà nhận lãnh linh của quyền làm con. Tự phát chúng ta cảm thấy Đức Chúa Trời rất dễ tiếp cận và cảm thấy kêu lên “A-ba, Cha” là điều thật ngọt ngào. “Chính *Thánh* Linh cùng tâm linh chúng ta đồng chứng rằng chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời” (Rô 8:16). Sự hiểu biết của chúng ta về Cha là cảm xúc của sự sống. Một số người chỉ biết giáo lý, chưa bao giờ tiếp xúc với Đức Chúa Trời. Họ sợ hãi Đức Chúa Trời, và chưa bao giờ chạm đến Ngài. Họ không có mối quan hệ gì với Đức Chúa Trời. Linh chưa đồng chứng với linh của họ rằng họ là con cái Đức Chúa Trời. Họ không thể kêu lên: “A-ba, Cha” từ linh của mình. Họ có thể cầu nguyện, nhưng trong

sự cầu nguyện của mình họ không cảm thấy tội xa cách mình hay Đức Chúa Trời gần gũi mình. Họ không cảm thấy tính gian ác của tội, cũng không cảm thấy sự mật thiết của Đức Chúa Trời. Những người ấy chưa bao giờ có mối quan hệ với Đức Chúa Trời; họ chưa nhận được sự sống mới từ Ngài. Họ không cảm thấy Đức Chúa Trời gần gũi, cũng không cảm thấy Đấng Christ đã cắt đi sự ngăn cách giữa họ và Đức Chúa Trời. Họ không cảm thấy mình là con cái Đức Chúa Trời. Họ nói họ là Cơ-đốc-nhân, nhưng họ không có cảm xúc đúng đắn trước mặt Đức Chúa Trời. Họ có thể kêu cầu bằng môi miệng rằng: “Lạy Cha chúng con ở trên trời”, nhưng không có cảm xúc ấy ở trong mình. Sự hiện hữu của cảm xúc chứng tỏ sự hiện hữu của sự sống. Nếu họ chưa bao giờ có cảm xúc ấy, làm sao có thể nói họ có sự sống ấy?

Chúng ta có thể nói y như vậy đối với Thân Thể Đấng Christ. Nhiều anh chị em hỏi: “Tôi phải làm gì trước khi có thể nói tôi đã nhìn thấy Thân Thể Đấng Christ? Làm sao chúng ta có thể sống bày tỏ nếp sống Thân Thể?” Tôi trả lời họ rằng: “Tất cả những người biết sự sống của Thân Thể Đấng Christ sẽ có cảm xúc của Thân Thể Đấng Christ. Nếu đã nhìn thấy Thân Thể, anh em không thể không có cảm xúc của Thân Thể. Nếu sự sống ở trong anh em là một sự thật và là một sự kiện, sự sống ấy sẽ cho anh em cảm xúc”. Chúng ta phải nhìn thấy Thân Thể Đấng

Christ không những như là một nguyên tắc hay giao lý, mà còn như là vấn đề cảm xúc.

1 Cô-rin-tô 12:26 chép: “Vây, nếu một chi thể nào chịu khổ, thì các chi thể khác đồng chịu khổ với nó; hoặc nếu một chi thể nào được tôn vinh, thì các chi thể kia đồng vui mừng với nó”. Chịu khổ là một cảm xúc, và vui mừng cũng là một cảm xúc. Mặc dầu có nhiều chi thể, nhưng các chi thể chỉ có một sự sống và có cùng những cảm xúc. Một số người có tay chân giả. Tay chân giả của họ có vẻ rất giống tay chân thật. Nhưng tay chân giả không có sự sống và do đó không có cảm xúc của thân thể. Khi các chi thể khác chịu khổ, tay chân giả không chịu khổ. Khi các chi thể khác vui mừng, tay chân giả không cảm thấy gì cả. Các chi thể khác có cảm xúc vì có cùng một sự sống. Nhưng tay chân giả không có cảm xúc gì vì không có sự sống. Vì vậy, không thể nào bắt chước sự sống, và không cần bắt chước sự sống. Nếu có sự sống thì anh em có sự sống, và không cần bắt chước sự sống. Nếu không có sự sống thì anh em không có sự sống, và cho dầu có bắt chước, sự sống cũng không giống thật. Biểu hiện rõ ràng nhất của sự sống là cảm xúc. Hễ một Cơ-đốc-nhân nhìn thấy sự sống của Thân Thể, ngay lập tức người ấy có cảm xúc của Thân Thể và có cùng cảm xúc với các chi thể khác.

Trong những vấn đề thuộc linh, có những giáo lý mà không có cảm xúc là vô ích. Giả sử, một người

nghe rằng nói dối là tội, và là điều một Cơ-đốc-nhân không nên làm. Do đó, người ấy cũng nói với người khác rằng nói dối là tội và một người không nên nói dối. Nhưng vấn đề không phải là người ấy có nói bằng môi miệng rằng mình không nên nói dối hay không. Vấn đề là người ấy có cảm thấy gì sai trật khi nói dối hay không. Nếu người ấy không cảm thấy tội lỗi khi nói dối, thì có nói bằng môi miệng rằng nói dối là tội cũng vô ích. Người ấy có thể nói rằng nói dối là tội trong khi vẫn nói dối như thường. Những người sở hữu sự sống của Đức Chúa Trời có một đặc tính là cảm thấy sai trật ở bên trong khi nói dối. Họ không phải hiểu giáo lý cho biết nói dối là sai trật; khi nói dối, họ cảm thấy bứt rứt ở bên trong. Làm Cơ-đốc-nhân là như vậy. Cơ-đốc-nhân là người có sự sống và cảm xúc ở bên trong. Một đặc tính của Cơ-đốc-nhân là cảm xúc của sự sống. Người không có sự sống và không có cảm xúc ở bên trong không phải là Cơ-đốc-nhân. Luật lệ bề ngoài chỉ là tiêu chuẩn, chứ không phải là sự sống. Giả sử một người nói: “Tôi biết giáo lý về Thân Thể, vì vậy tôi không nên hành động độc lập”. Điều đó vẫn chưa đủ. Ở bên trong, người ấy phải có cảm xúc thích hợp về vấn đề đó. Nếu người ấy nói bằng môi miệng rằng mình không nên hành động độc lập nhưng chẳng cảm thấy gì ở bên trong khi hành động độc lập, thì người ấy chưa từng nhìn thấy Thân Thể Đấng Christ. Đó không có

nghĩa là người ấy chưa bao giờ nghe giảng dạy về Thân Thể Đấng Christ, mà có nghĩa là Người ấy chưa nhìn thấy thực tại của Thân Thể Đấng Christ. Nghe giảng về Thân Thể Đấng Christ và nhìn thấy Thân Thể Đấng Christ là hai điều hoàn toàn khác biệt. Nghe giảng về Thân Thể Đấng Christ chỉ có nghĩa là hiểu biết một nguyên tắc cách bề ngoài. Nhưng khi nhìn thấy Thân Thể Đấng Christ, một người sẽ có cảm xúc khác ở trong mình. Khi nghe giảng về sự cứu rỗi, một người chỉ biết cách Đức Chúa Trời cứu các tội nhân. Nhưng khi tiếp nhận Chúa Giê-su là Cứu Chúa, người ấy sẽ có cảm xúc đối với tội và cảm xúc của Đức Chúa Trời ở trong mình. Anh chị em có thấy sự khác biệt ở đây không? Đó là lý do tại sao chúng ta không thể bỏ qua cảm nhận của sự sống. (Chúng tôi không đang nói về cảm xúc bề ngoài, mà nói về cảm xúc bề trong). Cảm xúc ấy là sự bày tỏ sự sống. Có hay không có cảm xúc chính là sự thử nghiệm cho thấy chúng ta có điều gì đó thật ở trong mình hay không; điều đó cho thấy chúng ta có sự sống của Đức Chúa Trời ở trong mình hay không.

Một dấu hiệu về cảm xúc của sự sống là chúng ta không cần ai nói với chúng ta về bất cứ điều gì; chúng ta tự phát có sự hiểu biết ấy ở trong mình. Nếu chúng ta phải đợi người khác cho mình biết về điều gì đó, thì phản ứng của chúng ta đến quá trễ. Giả sử, Cơ-đốc-nhân nào cũng cần

người khác cho mình biết tội là gì, mình nên làm gì và không nên làm gì. Điều đó thật kinh khủng! Giả như không có ai cho người ấy biết nên làm gì thì sao? Giả như người khác cho người ấy biết, và người ấy quên mất thì sao? Cơ-đốc-nhân không hành động theo điều người khác nói với mình. Sự sống ở bên trong, sự sáng ở bên trong và cảm xúc ở bên trong cho người ấy biết phải làm gì. Chúng ta nên lưu ý đến cảm xúc ở bên trong. Những cảm xúc bề ngoài ấy đến từ sự soi sáng của Đức Chúa Trời và từ sự sống, chứ không ra từ con người.

Vào thời điểm được tái sinh, chúng ta nhận được sự sống thật. Vì vậy, chúng ta cũng có cảm xúc thật. Thực tại của cảm xúc chứng tỏ thực tại của sự sống. Nguyên Chúa đầy ân điển đối với chúng ta để chúng ta có thể chạm đến cảm xúc của sự sống và sống bởi cảm xúc của sự sống. Nguyên Chúa ban cho chúng ta những cảm xúc phong phú để chúng ta có cảm xúc đối với mọi sự, cảm xúc đối với tội lỗi, cảm xúc đối với Đức Chúa Trời, cảm xúc đối với Thân Thể Đấng Christ, và cảm xúc đối với mọi thực tại thuộc linh. Nguyên Chúa dẫn chúng ta tiến lên vì vinh quang của danh Ngài!

Watchman Nee, *Bộ Sưu Tập Các Tác Phẩm của Watchman Nee*, quyển 37, chương 35, tiếng Anh

ĐẤNG CHRIST LÀ MỌI VẤN ĐỀ VÀ MỌI ĐIỀU THUỘC LINH

Tác giả: Watchman Nee

Đời sống Cơ-đốc tập trung vào việc có thêm Đấng Christ, chứ không phải có thêm những điều, thậm chí những điều thuộc linh. Theo ước muốn và kế hoạch của Đức Chúa Trời, Ngài đã chỉ định Con Ngài là Chúa Giê-su Christ phải là mọi vấn đề và mọi điều thuộc linh. Khi chạm đến Đấng Christ, người tín đồ chạm đến thực tại của mọi vấn đề và mọi điều thuộc linh, và khi có thêm Ngài, người tín đồ có thêm mọi sự Đức Chúa Trời đã chuẩn bị cho những người yêu mến Ngài. Không có khái niệm về Đấng Christ bao-hàm-tất-cả thì đâu có chân thành hết lòng theo đuổi Chúa, chúng ta vẫn có thể đi lầm đường và theo đuổi các giáo lý đặc sắc, các mỹ đức tốt lành và sự tăng trưởng thuộc linh mà tất cả những điều đó có thể không phải là Christ, tức Đấng là đường đi, lẽ thật và thực tại. *Đấng Christ Là Mọi Vấn Đề và Mọi Điều Thuộc Linh* trình bày năm sứ điệp trung tâm trong chức vụ của Watchman Nee. Các sứ điệp này duy trì và nâng cao vị trí đầu nhất của Đấng Christ trong Kinh Thánh và trong kinh nghiệm của người tín đồ.

MUỐN ĐẶT MUA SÁCH, XIN LIÊN LẠC:
Living Stream Ministry (Vietnamese)
2431 W. La Palma Ave.
Anaheim, CA 92801
1-800-549-5164 (tiếng Anh)
1-714-236-6034 (tiếng Việt)